günlük

+18

can
çeker

otuz bir

önce kitap

otuz bir

otuz bir
bu günlük Önce Kitap'ın yirmi ikinci kitabı
ismini vermek istemeyen bir yazar,
can çeker takma adıyla yazdı.
genel yayın yönetmenimiz nursel calap
edisyonunu yaptı, son okumasını da…
kapak çalışması serhat filiz'in,
sayfa düzeni gizem şahin'in işi.
ilk kez bir kitabımız için "zevkle okuyun," demeyeceğiz,
çünkü sevişmek her zaman zevkli değildir…

Yayımlayan: Önce Kitap, Nursel Calap Oral
Kartaltepe, Buhar Sk. 3/1 Bakırköy İstanbul
0 212 570 70 61
www.oncekitap.com

otuz bir

can çeker

önce kitap

1

3 eylül 2011, cumartesi

Son gelişimden bu yana Atlantik'in uzamış olabileceğini düşündürten, bir türlü bitmek bilmeyen bir yolculuğun ardından, havaalanından şirketin şoförü tarafından alındım. O komik tabelada, adımın ilk kez doğru yazılmış olması, şaşırtıcıydı.

"Dairenize geçmeden, götürmemi istediğiniz bir yer var mı?" diye sordu, nazik olabilmek adına epey çaba sarf ettiği belli olan, bu sevimsiz adam.

"Kanyon'a gidelim lütfen!" dedim, hem bir kahve içebilecek hem de bu defteri alabilecektim. Adam güldü. Gülüşünde sinirlerimi bozan bir şey vardı ama ne olduğunu çıkartamadım, şimdilik ondan nefret etmekle yetinmeliyim, diğer duygular zahmet ister…

Dairem, zaten Kanyon'daymış. Bu gıcık herifin neden güldüğü anlaşılmıştı.

"İstinye Park'a gidelim o zaman!" dedim, "Hiç görmedim orayı, merak ediyorum!"

"Hay hay!" dedi, "Orospu çocuğu!" der gibi. Savaş başlamıştı… İnsanlara, beni sevmeleri için yatırım yaptığım hiç olmadı. Daha çok, saygı duyabilme yetilerini önemserim, illa bir şeylerine değer vermem gerekiyorsa tabii. Buraya iş için geldim. Şu Kazım denen homo erectus benden hoşlanmasa ne yazar!

Kitapçıdaki kız müthişti. Yüzü, boş bir defter sayfası kadar yazılası, elleri zarif bir çanta kadar tutulası, göğüsleri bir elma kadar… Neler de yazmaya başladım yine! Ama tutamıyorum kendimi, buyum ben. Dali'nin Büyük Mastürbatörü!

Tiksinirim bu sözden, mastürbasyonmuş, ne saçma… İnsanın kendisini becermesinden daha iğrenç ne olabilir? Otuz bir öyle mi ya! Birine çekilir otuz bir, kendi kendine yapılan bir sapıklık değildir ki!

Yatağımdayım şimdi. İlk paragrafları, kitapçıdan çıkınca uğradığım kafede yazmıştım. Huzur dolu bir uykuyu hak ettim. Yatmadan önce gereken cezalar kesildi yine. Önce, şarap servisi yaparken elime telefon numarasını tutuşturan hostesin icabına baktım. Uçakta bizden başka herkes uyuyormuş. Hostes, yoğun parfümüyle üzerimde bir kucak dansı yaptı. Kalçalarını bedenime sürttükçe elektrikleniyordum. Ana tema buydu.

Tıpkı sevişmede olduğu gibi, otuz birde de safhalar vardır. Kaldırma, bu işin ön sevişme bölümüdür ve doğal olarak bu esnada yiyişme hayal edilir. Ereksiyon kısmında ise, kadının o an seçilen bir coğrafyasına boşalmanın düşlenmesi kaçınılmazdır.

Günü, biri okyanusun üzerinde olmak üzere üç postayla bitiriyorum. Kitapçıdaki kasiyerin aydınlık yüzü, tamamen dölle kaplandı. Kötü harcadım kızı! Hak etti ama, “Bu fazla ince değil mi?” diye sormayacaktı, defteri elimden alıp, gözlerimin en içine bakarken…

2

4 eylül 2011, pazar

Aniden üzerime saldırıp pantolonumu sıyırdı. Böylesinin, herkes için daha hayırlı olduğuna gönülden inanmış bir arkadaş şefkatiyle, uzun uzun ağzına aldı. Günlük yaşamında yaka kartı kullanmamasına üzüldüm, ona adıyla seslenip yüreklendirmek, yaptığı şeyde arkasında olduğum mesajını verebilmek isterdim. Yapamadım. Dünkü otuz birlerin birini boşa sıktığımı hatırlayınca anlamıştım, biriyle yatmam gerektiğini.

Sevişmekten hiç haz etmem. Benim için yalnızca bir otuz bir malzemesidir.

Neden sondan başladım ki anlatmaya!

Kalkar kalkmaz yeni evimi şöyle alıcı gözüyle taradım. Fena değildi. Genel müdürleri için hiçbir masraftan kaçınmamışlar. Beğendim doğrusu. İstanbul'da görülecek onca güzellik varken, Zincirlikuyu Mezarlığı'na bakması da ilginç!

Kim düşünmüşse artık, küçük bir kitaplık bile koyulmuş salona… Ne hoş! Ama ben kitap okumam. Zamanım kıymetlidir. Ufaktan bir DVD arşivini tercih ederdim. Neyse…

Sabah otuz birimi anlatmakla başlamalıydım, evet, en değerli öğünümdür çünkü!

Bu nefis otuz biri New York'tan bir borsacıyla değerlendirdikten sonra (önerdiği tüm hisse senetlerinin düşmesine karşılık verdiğim cezayı hak ettiğini, ihtiraslı bir pişmanlıkla itiraf ediyordu. "Daha çok, daha çok!" diye bağırıyordu, onu değerinin çok altına inmiş kâğıtları toplar gibi becerirken), dünkü hostesi aradım. Akşama gelebileceğini söyledi.

Yarın, yeni işimdeki ilk günüm ve ben neler düşünüyorum… Buradakilerin gözünde, yabancı bir ülkeden gelen kahraman olduğuma eminim. İnsanlar, içlerinden birinin onları kurtarabileceğine hiçbir zaman

inanmazlar. Aldığım, daha doğrusu alacağım transfer ücretini düşündükçe, “İyi ki de inanmıyorlar,” diyesim geliyor.

Bakalım nasıl olacak; İstanbul’a tekrar alışabilecek miyim? On beş yıldır New York’ta yaşayan biri olarak, trafiğinin korkuttuğunu söyleyemem açıkçası. Peki insanları? Eski arkadaşlar bulaşmasın yeter… Peki ya Dilara? Evli bir kadın o artık. İnternette gördüğüm kadarıyla, kocasını seviyor ve halinden memnun… Kim kocasının yakasında fark ettiği ruj lekesini paylaşır ki Facebook’ta.

Oysa ne çok beğenilirdi! Yine de olmaz, aramamalıyım onu. Hem ne diyeceğim ki, “Amerika’dan döndüm, hadi görüşelim de eline al!” mı?

Hostesin gelmesine yakın, otuz bire ara verdim. Sabahtan beri topu topu üç kez çekmiştim zaten. Nereden çıktı bu kadın, diye düşünüyordum. Seks, bir külfet değilse ne?

Önce acil çıkış kapılarını göstermesini, sonra şarap servisi yapmasını, tuvalete gitmek için kalktığımda, koridorun, kalçalarıyla bana aynı anda geçiş izni veremeyecek darlığında uzun uzun sürtünmesini istememin hemen ardından saldırdı bana. Sıradaki taleplerimden ürkmüş olmalı!

Sahiden de, motorlardan birinin durduğunu, diğer motorun da daha fazla dayanacağını sanmadığını söylediği, herkesin son anlarını keyifli geçirmesini tavsiye ettiği bir anons yaptırmak üzereydim ona. Basiretli kadınmış, fantezilerimi dizginlemeyi bildi.

Olabildiği kadar çok pozisyonda, olabildiği kadar uzun becerdim onu. Aklım, daha sonra otuz bir çekebileceğim durumlar yaratmakla meşguldü. Arada sigara yaktırıyor, saçını taratıyor, rujunu tazeletiyordum. Ucuz parfümü tahrik ediyordu beni, boşalabilmemi biraz da buna borçluyum.

Duşa girdiğinde, iç çamaşırlarına bakarak, temiz bir otuz bir daha patlattım. Harikaydı.

Huzursuzum, memnun ayrıldı benden. Yine görüşmek isteyecek! Bir kadınla sevişmek, saçmanın saçması yorucu bir iş, ikinci kez sevişmek ise olanaksız. Bunu bilmiyor mu?

Yarın, önemli bir gün olacak, bir posta daha atıp yatmalıyım. İçtiği sigaraların filtresinde bıraktığı ruj lekelerine, gerekli cezayı

kesemeyeceğimi mi sandı acaba!

3

5 eylül 2011, pazartesi

Şirketin durumu tahminimden de kötü ve ben sihirli değneğimi getirmeyi unutmuşum! Günüm sıkıcı toplantılarla geçti. Eski genel müdürleri, benden nefret etmediğine beni bile inandırabildiyse, çok zeki bir adam olmalı, neden harcadılar acaba! Tanışma ve devir teslim zırvalığı için ofise uğraması, incelikti doğrusu.

Finans direktörüne bittim! O bacaklarla insana kârlılığı bile unutturabilir! Selefim de böyle mi düşünmüştü acaba? Seksin her türlüsüne karşı olmakla birlikte, ofis seksine iyice sinir olurum. Herkes işini yapmalı, önce ve sadece işini…

Gerçi öğle arasında sağlam bir otuz bir patlattığımı belirtmeliyim. Yeşim (finans direktörü), beklenenin altında bir gelir getiren depoculuk hizmetlerini anlatıp deniz taşımacılığındaki kâr oranlarına geçtiğinde yemek bahanesiyle ara verdim toplantıya. Dizüstü bilgisayarını, ortopedik bir uzantısıymışçasına doğallıkla kullanması, otuz birimin çıkış noktası oldu. Siyah külotlu çorabını da unutmamak gerek, ambalaj sektörü için çığır açıcıydı!

Öğleden sonra yine dayanamadım, sabahki otuz biri düşünerek, ofisteki ikinci otuz birimi çektim. Rüyamda, ortaokuldaki Almanca öğretmenimi görmüş, sabahki otuz birimi onunla taçlandırmıştım. Yürüyüşündeki Wagnerci özen, oturuşundaki Bavyera aksanı… Buram buram arpa koktuğuna emin olduğum o bacaklara çekmek gerçekten doyumsuzdu. Bir otuz biri düşleyerek otuz bir çekmek, benim gibi ustalara özgü olmalı (işlerden bunaldığım bir dönemde, tatili düşleyerek otuz bir çektiğimi hatırlıyorum, New York'ta. Bir keresinde de İstanbul'a çekmiştim, memleket hasreti diye buna denir!).

Büyük Patron (Tamer), akşam yemeğine davet etti. Eşi (Dilek), Yeşim ve henüz ne direktörü olduğunu tam anlamadığım Mehmet adında bir salak da vardı, yemekte. Tamer, ilginç bir adam. Eşcinselliğini saklamaktaki becerisini, iş yaşamında çok da kullanamıyor belli ki. Savruk ve şaşkın bir

yatırımcı! İnşaat, gıda, kimya ve ambalaj sektörlerinde faaliyet gösteren şirketleri var. Tekstil dışında, her işte başarılı olduğunu söyledi. Başarıdan kastını sormadım. Hazır giyimdeki ihracatı öyle bir boyuta ulaşmış ki, kendi tır filosunu kurmak zorunda kalmış. Şirket batma noktasına geldiğindeyse, tırlarını değerlendirmek adına lojistik firması kurup, tekstilden çıkmış. Ne hikâye ama!

Bugün gördüğüm rakamları çok da umut verici bulmadığımı söyledim ona. Aslında durum berbat! Şimdiye kadar nasıl devam edebilmiş, şaşırdım doğrusu. Bu firmayı da kapatırsa, elinde kalan malzemeleri değerlendirmek adına ofis mobilyaları sektörüne girebileceğini söyledim. Cüretim hoşuna mı gitti nedir, kahkahalarla güldü…

Dilek, hoş bir kadın. Özdeki çirkinliğini bir silaha dönüştürmeyi bilmesi, zeki de olduğunu gösteriyor. Küstahça bir hayranlıkla izledi durdu beni. Göğüsleri, yüzüne bakmayı erteletecek kadar dolgun ve oyalayıcı.

Şu Mehmet tam bir geri zekâlı. Tamer'in akrabasıymış. İdari işler, satın alma gibi işlere koşuşturan, hiçbirinde uzmanlığı olmayan, gereksiz bir tip. Sikimin direktörü! Şimdilik ses etmemem gerek, kaldı ki odaklanmam gereken daha önemli sorunlar var! Onun da sırası gelecektir!

Olacağını bildiğim şey oldu ve Yeşim, şarabın da etkisiyle (markasını hatırlamıyorum ama 2007 yılına ait bir Öküzgözü içtik, fena değildi. Zaten 2007 hoş bir yıldı benim için, her şeyden önce otuz bir yaşındaydım; işimde terfi etmiş, mimarisiyle her göreni büyüleyen bir daireye taşınmış, arabamı yenilemiş ve toplamda iki bine yakın otuz bir çekmiştim), gecenin sonunda bana yazılmaya başladı.

"Lütfen bana Yeşim de…"

Ne klişe!

Mehmet, "Yeşim Abla," dedikçe, kusacakmış gibi olan kadın bana doğru dönüp, 'Beni bu salaktan kurtar, evine götür ve becer!' der gibi bakıyordu.

Abla muhabbeti midemi bulandırır. Kim bilir kaç kez çekmiştir Yeşim ablasını hayal edip de…

Zavallı Mehmet! Neymiş efendim, tüm araçların OGS'leri tammış ve bakım tarihleri titizlikle takip edilirmiş. Bu tip insanlar için araba bakımı,

zamanla bir ibadet biçimine dönüşüyor sanki. Şirketin gelirleri giderlerini karşılamasa da, araçlarının köprü gişelerindeki geçiş rahatlığıyla avunup gururlanmalıyız, öyle mi? Off!

Bu akşamı ucuz atlattım!

Restoranın tuvaletinde Dilek’in buyurgan memelerine çektiğim otuz birin tadını uzun zaman unutamam.

Bana İstanbul’u gezdirmek istemesi, canımı sıktı gerçi. Turist muamelesi görmekten nefret ederim. Hem bir şehir, on beş yıl içinde ne kadar değişmiş olabilir? Madem iddia ettiği kadar gelişme var, neden ısrarla yedi yüzyıl önce yapılmış bir kiliseyi ziyarete gidiyor insanlar?

Bunları söylemedim tabii, birlikte vakit geçirmekten mutlu olacağımı belirterek kabul ettim teklifini. Tamer’in gözleri parladı sevinçten. Şirketiyle birlikte, kadınını da idare etmemi istiyor! Bunu açıkça söylemediği müddetçe üstesinden gelebilirim sanıyorum. Mehmet de bayıldı bu planları duyunca. Zavallı aklından Dilek’in avucundayken, Yeşim Ablasına bulaşamayacağımı geçirmiş olmalı. Önceki duygularını bilmem ama bu akşamdan itibaren Yeşim’le Dilek birbirlerinden gıcık alıyor olmalı.

Yeşim, çıkışta kendini evime davet ettirmek konusunda kıçını yırtmasına karşın tuzağına düşmedim. Bu davranışı salaklara özgü bulduğumdan olacak, kesinlikle salağa yatmam. Karşı tarafın niyetini anladığımı belli eder, sonra kısa bir ret cevabıyla kurtulmasını bilirim.

“Finanstaki becerilerin şimdilik daha öncelikli!” dedim ona. Söyleyiş, kimi zaman söyleneni perdeleyebiliyor ki, tahrik olmuş gözlerle süzdü bedenimi, umudunu yitirmemişlere özgü bir tonlamayla iyi akşamlar dilerken…

Eve girdiğimde, ne bütün bir yemek boyu daha fazlasını görebilmem için bacağını ayırdıkça ayıran Yeşim’i, ne de Dilek’in ağzını kapatmasını engelleyecek boyutlardaki silikon takviyeli dudaklarını ve muhteşem göğüslerini düşündüm. Restoranın girişinde karşılayıp rezervasyonlu masamıza kadar bizi geçiren, adının Sinem olduğunu tesadüfen öğrendiğim genç kızın kalçalarına bahşettim bu kurunun kurusu otuz biri.

Çekerken ne sabun kullanırım, ne de elimi ıslatırım. Otuz bir, kuru çekilmelidir. Kimi zaman, söz konusu kuruluğun kattığı hazzı daha bir duyumsayıp otuz biri iliklerime kadar hissettiğim olur, işte onlardan biriydi deminki.

Tam yatacakken, Sinem’in bakımlı ve narin elleri geldi aklıma. Yıkamadan önce avucuna bol bol sıvı sabun dökmüş, temizlik hastası biri gibiydi ellerine boşaldığımda… Uzun bir otuz bir oldu bu.

Çekme süresinin, alınan zevkle doğru orantılı olduğu doğru değil. Aynı gün içinde çekilen belli miktar otuz birden sonra (benim için bu sayı genelde beştir), çekiş süresinin yıpratıcılığı, zevkini gölgeleyebiliyor. Buna, otuz birin zevk eğrisi, diyorum.

4

6 eylül 2011, salı

Sabah otuz birini çiftledim. Günün verimli geçeceği belliydi. Yataktaki ilk otuz biri koldan vites çalıştım. Aletle herhangi bir tensel temasın olmadığı bu yöntemde aslolan şey, kişinin üzerindeki giysilerin kalınlığı fark etmeksizin, elleriyle gerekli hâkimiyeti kurabilmesidir. Kalın bir eşofman zevki erteleyip yüceltebildiği gibi, ince bir pijama işi olduğundan çok daha çabuklaştırıp verimsizleştirebilir. Kesin bir kuralı yoktur bunun, tam tersi durumlar da olanaklıdır.

Ne olursa olsun, koldan vitesin bende ayrı bir yeri vardır. Tam da bu yüzden, New York'taki emlakçımla değerlendirmeyi seçtim onu. Bana çok uygun olduğunu söylediği evin üst katını göstermek için merdivenlerden çıkarken, tek başına yaşayan bir adamın dubleks ev arayışında, merdiven dikizinin payı olduğunu nasıl düşünebilirdi ki? Basamakları yavaş yavaş çıkarken merdivenlerin başında kısa ama yoğun bir mola tercih ettiğimi görünce şaşırmış, bu duraklamanın tek nedeninin, tombul bacaklarını sarıp sarmalayan desenli külotlu çorabı olduğunu bir türlü anlamamıştı…

İkinciye hemen geçmedim. Hem bir sonraki otuz bire değecek bir konu bulmakta acele etmemek adına (sabah otuz birini zayıf temalarla geçiştiremezdim ya!), hem de iki otuz bir arasında geçen zamanın tadını tam olarak çıkartabilmek için. Çekmenin fikri, bazen kendisi kadar zevk verici olabilir. Hünerli bir düşleme sistemi geliştirilebilirse tabii…

Kahvemi içerken internette gezindim. Yaşamımda ne çok okunmamış mail var! Carrie, özel eşyalarımı yollamak için adresimi soruyordu, yanıtladım. Aralarındaki tek önemli şey, Ahmet Yeşil tablosu. Diğerleri gelmese de olur, hele defterler…

İkinci otuz biri duşta patlattım. Kuru olmaması dışında, eksiksizdi. Konuyla uyumlu bir temayı, Carrie ile ilk ve son jakuzi seksimizi düşledim. Kalçalarındaki ideal yağ oranı, üzerimde gidip gidip gelirken suyun da yardımıyla çıkardığı 'flap flap, şlap!' seslerini mükemmelleştiren tek

unsurdu kanımca. Otuz bire dalmışım, az daha yanıyordum kaynar suyun altında…

Ofise girer girmez, Mehmet’in departmanında çalıştığını öğrendiğim stajyer kız, birtakım dosyalar tutuşturdu elime. Tır şoförlerinin sabıka kayıtları! İnsanların, yetersizliklerini aşırı ciddiyet ve disiplinle örtmeye çalışmalarına çok şahit olmuşumdur, ama aptallığın bu kadarı da sinirlerimi bozuyor! Mehmet, buraya yalnızca şoförlerin tek tip giysiler giymesini sağlamak için geldiğimi sanıyor olabilir mi? Aklı, bu kadarını sanmasına izin veriyor sanki.

Stajyer kızın dar pantolonu, bacaklarını sonsuza uzatmış, kalçalarını ayçiçeği gibi açıvermişti. Dosyayla ilgilenmediğimi söyleyip kızı hemen yolladım, arkasından bakabilmek için biraz da acele ederek…

Canımı sıkan bir dolu rapor! Her şey o kadar sağlıksız ve acemice yapılmış ki, insan neresinden başlayacağını şaşırıyor düzeltmeye. Neden bu firmayı seçtim, hoş bir web siteleri olduğu için mi? Bu soruyu çok ama çok erken sordurdular bana!

Aradan fazla bir zaman geçmeden tuvalete gittim, stajyerin cezası kesilmeliydi! O kalçaları zapt edemeyecek darlıkta, incecik, dantelli bir külot giydiğini hayal etmek, aklımı başımdan almıştı.

Yatak, duş, tuvalet, araba, ev, ofis, otel, hastane, uçak, tren, yat (hatta kayık), sinema, soyunma kabini, makyaj odası, havuz, sauna, deniz, vs. düşünüyorum da, ne çok mekânda otuz bir çekmişim öyle. En ilginci, paraşüt deneyimimdi muhakkak! Peki ya en güzeli?

Akşama doğru, Dilek geldi ofise. İtiraz istemediğini, ona kahve ısmarlamak zorunda olduğumu söyledi. Kaçarcasına çıktık ofisten, zaten o kadar bunalmıştım ki…

Evimin altında bir fitness salonunun olduğunu bilmiyordum… Dilek’e göre ideal spor salonu, hem yakın, hem de pahalı olmalı! Üşenmeden gidilecek kadar yakın, devam etmek zorunda bırakacak kadar pahalı! Kahveden sonra doğru salona götürüp üye yaptırdı beni. O da buraya geliyormuş, ne rastlantı!!

Dilek’i Kemerburgaz’a bıraktıktan sonra, spor salonunda gördüğüm olağanüstü manzaraları değerlendirmek üzere hemen eve döndüm. Hiç bu kadar çok pilates topu olmak istememiştim, ömrüm boyunca! O kadının yaptığı kalça hareketleri de neydi? Ya bacakları ayırışı? Zevkten bağırmaya başladım, çekerken… Muhteşemdi!

Mehmet’in saçma raporlarından bile daha çok canımı sıkan şeyse, abimin araması oldu! Sektörle ilgili haberleri kaçırmaz, aferin ona! Önce geleceğimi, sonra geldiğimi haber vermediğim, en sonunda da batmak üzere olduğu konuşulan bir şirkete genel müdür olduğum için sitem etti durdu. Arada tebrik de etti mi, hatırlayamadım şimdi! En yakın zamanda görüşmeliymişiz…

Carrie’nin ajansına bağlı üç modeli düşleyerek, üç ayrı otuz bir çektim gece boyunca. Sarışın, uzun ve kalın kemikli olanını oje sürerken düşündüm, yarım saate yakın… Kızıl, ince ve şaşı olanına gözlük taktırıp rapor okuttum… Hawaili olana, o kısa boyuna karşın manken kalabilmesinin, muamelesine bağlı olduğunu söyleyip bir duble viski doldurdum kendime, gerisini ona bıraktım…

Carrie, zararsız bir sapık olduğumu söylerdi, gerçekten öyle miyim?

5

7 eylül 2011, çarşamba

Spor salonundaki ilk günüm! Hababam Sınıfı'ndan fırlamışa benzeyen bir hoca (!) eşliğinde, ısınma hareketleri, kısa bir koşu ve ardından ağırlık çalışmaları… Son otuz beş yıldır spor yapmadığımı öğrenen Cüneyt (keşke adı Ekrem olsaydı), önce omuzlarıma, sonra da kollarıma dokunarak hayretlerini bildirdi. Bir erkeğin bedenimi ellemesi, midemi bulandırıyor!

Dilek, hiç spor yapmadığım konusunda yalan söylediğimi iddia etti, iltifat etmek için uygun bir fırsat bulduğunu sanan her kadın gibi, gereksiz bir ısrarla lafı uzatarak… Spor da nereden çıktı, oysa sabah otuz birimden başlayacaktım…

Sabah kahvesinden sonra, stajyer kızla hoş bir iş görüşmesi yaptığımı düşledim. Önce okuduğu bölümü, katıldığı kurs ve seminerleri, kullanabildiği bilgisayar programlarını filan anlattı. Konuyu yavaş yavaş arzulara getirmiştim. Kariyerindeki başarılar onu tatmin edecek miydi? Kendini ihtiraslara kaptırmaz mıydı? Sevgilisi var mıydı? Seks hayatları nasıl gidiyordu, fantezi dünyaları geniş miydi? Bir kadınla yatmış mıydı? Peki aynı anda hem bir erkek, hem bir kadınla? İşte o noktada Yeşim içeri giriyor ve müthiş bir toplu seks dönmeye başlıyordu. Kısacası, renkli bir sabah otuz biriydi…

Tebrik telefonları ve hoş geldin beş gittin ziyaretleriyle geçti, gün. Gazetenin teki haber yapmış beni, Türkiye'nin en büyük lojistik şirketlerinden birinin sahibi, aynı sektördeki bir firmaya genel müdür olur muymuş?! Kesin abim yazdırdı bu haberi…

Tamer'e aile şirketimizden hiç bahsetmemiştim, nasıl tepki vereceğini bilemiyorum. Off abi!

Sutyeninin sol tekini indirmiş olan Dilek, önümde çömelmiş, kocaman aletimi eline alıyordu, "Kocamdan bunu da saklayalım," diye yalvararak. Sigarayı bir kendi dudaklarıma, bir onunkilere götürüyor, boştaki elimle

sutyeninden çıkarmadığı sağ memesini mıncıklıyordum, ofisteki otuz bir kurgumda… Hiç de fena değildi!

Salona girdiğimde, birkaç saat önce çektiğim memelerin, Cüneyt tarafından -yeni bir hareket öğretmek bahanesiyle- ellendiğini görüp, tahrik oldum. Bu memeler onlarca postayı hak ediyordu gerçekten de…

Dilek, bir hoca edasıyla başımda bekledi durdu… Salıncağı andıran saçma aletlerin içinde, hangi hareketi yapacağıma şaşırmış durumdaydım. Bench-press denen şeyin altında kıvranırken, “Bu iş, kocanın salak şirketini kâra geçirmekten bile zor!” diyecektim az kalsın. Neyse ki tuttum kendimi.

Geceyi, vahşi kedilerle ilgili belgeseller izleyip, saat başı otuz bir çekerek geçireceğimi sanıyor ve umuyordum ki, Suna aradı. Sitem konusunda abimden bile ısrarcı davranmasını, kadınlığına vermeye çalıştım. En yakın zamanda görüşmeliymişiz! Bu sözü bir yerden hatırlar gibi olmuştum ki, “Yani şimdi!” diye ekleyince, durumlar arası farkı daha net anladım. Abim, en azından bana bırakıyor gibi yapmıştı, görüşme tarihimizi belirleme işini… Suna, yarım saat bile geçmeden bendeydi…

Üniversitenin ilk yılıydı. Edebiyat dersimize giren, şairden bozma profesör, sınavlarda başarılı olmanın yeteceğini, yıl boyu devam zorunluluğu olmadığını söylemişti, henüz ilk dersinde. İkinci derste sınıfta yalnızca iki kişi vardı, ben ve Suna…

Arkadaşlığımız o gün başlamıştı. Bana hâlâ tahammül edebiliyor olması şaşılacak şey! Bir keresinde onun, tanıdıklarım arasında otuz bir çekmediğim ender kadınlardan biri olduğunu açıkladığımda, bunun bir iltifat mı yoksa korkunç bir hakaret mi olduğunu anlayamadığını söylemişti. Bir şey dememiştim o zaman, ama büyüyünce iltifat olmak isteyen, azimli bir itiraftı yalnızca…

Suna’yla ne saçma anılarımız var.

Dilara’yı da ilk onunla tanıştırmamış mıydım, ailesinden, evliliği için onay koparmaya çalışan acemi bir âşık gibi.

“Tam sana göre bu kız,” demişti, aynı akşam yorumunu almak için telefon açtığımda. Öyle görünüyor ki yanılmış! Yanılmak, kadınlar için yazgısal bir antrenman, vazgeçilemez bir tik!

Üç yıl önce, New York’a geldiğinde görüşmüştük en son. İki saat boyunca hiç durmadan konuşmasını buna bağlıyorum. Bankacılıktan sıkılmış, şimdi açıklayamayacağı yeni iş projeleri varmış. En önemli projesi ise, yeni sevgilisi! Benimle tanıştırmak istediğini söyledi.

Asıl istediği, ödeşmek mi? Tanıştırdığı gece beni arayıp, nasıl bulduğumu soracak, ben de “Tam sana göre!” diyeceğim…

Sahiden ona göre mi olacak? Suna’yı, ona kimseyi uygun bulmayacak kadar seviyorum, bunu duysa hakaret mi, iltifat mı, yoksa yalnızca bir itiraf olarak mı alırdı? İki saat içinde dört şişe şarap içtik…

Günü, Dilek’in hazinelerinin spor yaparken aldığı biçimleri (sallanan memeler, bombeleşen kalçalar, bir uzayıp bir etlenen ellenesi bacaklar) hatırlamaya çalışarak attığım, ardışık iki zayıf otuz birle bitiriyorum…

6

8 eylül 2011, Perşembe

Carrie'nin benden umudunu kesmesiyle, lezbiyen olduğunu fark etmesi arasında çok uzun süre geçmemiş, bu yeni keşfi oldukça işime gelmişti…

Jakuzi sevişmemizden birkaç ay sonra başladı, kadınlarla yatması. Çoğunluğunu, sahibi olduğu ajansta modellik yapan kızların oluşturduğu kurbanlarını önümde soyar, önümde yalar, önümde becerirdi.

O zamanlar yaptığım gibi, viski içtiğimi hayal ediyordum, bir yandan elimdeki kahve fincanını dökmemeye çalışıp diğer yandan da sabah otuz birimi şekillendirirken. Bir yetmedi, ikiye döndüm…

İkinci otuz birde sol ele geçişimin, amatör arayışlarla ilgisi yoktu. Fincanı tutmakta beceriksiz kalan sol elimin yerine, sağ elimle kahve içmeye karar vermiştim, o kadar. Daha neler, elimin üzerine oturup, uyuşmasını sağlamaya da çalışsaydım oldu olacak, ortaokulda yaptığım gibi…

Tüm departmanlarla ayrı ayrı toplantı yaptım ofiste, beklentilerimi anlattım. Can kulağıyla dinliyormuş gibi yapmaktaki beceriksizlikleri umudumu yitirmeme neden oldu. Ya çok dürüstler, ya da aptal!

Yeşim'in dar mini eteğini ve o eteğin esaretinden kurtulmak için fırsat kollayan cesur bacaklarını görür görmez, bir posta atıverdim. Bu kadın bedenini açmak için giyiniyor, örtmek için değil!

Ofisteki ikinci otuz birde, uçtan çalıştım. Stajyer, hiçbir yerini elletmiyordu. Kendi de dokunmuyor, dudaklarıyla aletimin başını ve çevresini yalıyordu yalnızca. Acı çekiyor, yine de zevkten deli oluyordum. Bu kurgu için en uygun çekiş biçimi olduğunu bildiğimden, halka yaptığım baş ve işaretparmaklarımı, aletimin aşağılarına indirmeden, kısa ve hızlı devinimlerle sürterek -ateş yakmaya çalışan usta bir izci gibi- tamamladım otuz birimi.

Carrie'nin boynuna boşaldığımı düşünerek attığım akşam otuz birinin ardından, Çin yemeği istettim. Gayet başarılıydı!

Suna’ya, açıklamadığı iş projesi için yardım teklif etmeli miyim? Kırılır mı? Cumartesi günü Beyoğlu’na gideceğiz, o akşam çıtlatırım belki.

Şu an yataktayım. Az önce koldan vites bir otuz bir daha patlattım, Yeşim’e. Her yanım döl oldu, kalkıp da temizlemeye üşeniyorum, en iyisi kurumaya bırakmalı, o kadar uykum var ki…

7

9 eylül 2011, cuma

Kazım da tıpkı Mehmet gibi, Tamer’in akrabasıymış.

“Ama uzaktan,” dedi. Ses etmedim.

“Seni şoför yaptığına göre fazla yakın olamaz!” mı deseydim! Kısa sohbetimizden yüz bulup bana eskort numarası verdi, büyük bir jest yaptığını varsayarak. Cahil insanlardan tiksiniyorum!

Eski Genel Müdür, en önemli müşterisiymiş, Maria’nın. Kendi çalışmıyor, Rusya’dan getirdiği kızları pazarlıyormuş. “Müdürüme verirdi ama,” diye ekledi, eski yöneticisini yücelterek anarken…

Bulunsun bakalım, belki lazım olur!?

Tamer geldi ofise. İşe alışmaya başlamış mıymışım, rahatım yerinde miymiş… Uzattıkça uzattı lafı.

“Dün bekliyordum seni,” dedim, gazete haberini hatırlatarak. Rakip firmanın ortağı olmamın onu rahatsız edip etmediğini sordum. Düşünüyorum da, ne anlamsız, gereksiz bir soru sormuşum. O da ne saçma bir cevap vermiş: “Tabii ki hayır!”

Anlayış göstermeseydi, o anda istifa edecektim. Bunu, gözlerimden okumuş olmalı. Kaybetmekten korkmayan kişiler genelde kaybetmiyor. Alacağım maaşın benim için hayati olduğunu sezse, şirketinde çalışmaktan başka bir seçeneğimin olmadığını hissetse anında kovardı. İnsan böyle bir yaratık işte!

Hangi nedenle olursa olsun sorun çıkarmamasını takdir ettim. Abimle anlaşamadığımızı, bu yüzden aile şirketini bırakıp Amerika’da çalışmaya başladığımı anlattım ona kısaca, öğle yemeği için götürdüğü salaş bir dönercide, siparişlerimizi beklerken… Yediğim en güzel dönerdi!

Sabahki otuz birimi, ‘Kaza Yaptırmaç’ oyunuyla değerlendirdiğimi yazmayı unuttum. Adını bile hatırlamıyorum kızın, liseden sınıf

arkadaşımdı oysa. Üniversite zamanlarında tekrar karşılaşmış, birkaç kez yemeğe çıkmıştık. Çirkinleşmişti. Bolca içilen şarap sonrası, lisedeki halini hayal edip becerebilirdim pekâlâ, ama denemedim bile. Bir akşam, evine bırakırken bulmuştum bu oyunu. Ben şehrin caddelerinde araba kullanırken, o ağzına alma konusundaki tüm hünerlerini sergileyip bana kaza yaptırmaya çalışacaktı. Oyunun kurallarını açıklar açıklamaz anlamsız bir sevinçle kabul etmiş, oynamaya sabırsızlanmıştı. Yanımıza dikilen belediye otobüsünden bir an önce kurtulmak için, yeşil ışığın yanmasını beklerken… Sahiden, adı neydi o kızın?

Günün haberine geldi sıra…

Bunu yazmamak için sözü uzatmanın, ayrıntılarda boğulmanın gereği yok. Maria'nın fiyatlarının 250 eurodan başlayıp, 2000 euroya kadar çıkabildiğini mi anlatmalı uzun uzun… Kazım'ın askerdeki komutanının, onu çok sevip kayırdığından mı bahsetmeli (gece nöbeti vermezmiş) yoksa… Ya da yediğim dönerin lezzetinin, etin kalitesi kadar, tandırda pişirilen ekmeğe de bağlı olduğundan mı… Hiç ama hiç gereği yok.

Bugün Dilara'yı gördüm!!

İçeriye birlikte girmek üzere, Dilek'le spor salonunun bekleme odasında buluştuk. Terbezlerimiz ayrı kalırsak çalışamazmış gibi. Çok yorgun olduğunu, kısa bir koşu yapıp, bırakacağını söyledi…

Girişin hemen karşısında bisiklet sürerken gördüm onu. Eskisi kadar güzeldi, belki daha bile güzel... Çevirdiği onca pedala karşın, bisikletin hâlâ yerinde durmasına şaşırıyormuş gibi baktı yüzüme. Dilek'e el salladı, asıl şaşıran ben olmuştum!

Eski sevgilim, yeni patronumun karısıyla arkadaş çıktı, iyi mi!

Kısa bir süre konuştular. Dilek, tam bizi tanıştıracakken, Dilara'dan özlem dolu bir eski sevgili öpücüğü geldi, yanağımın bitip dudağımın başladığı o stratejik noktaya.

"Demek tanışıyorsunuz," dedi Dilek, hiç de hayretler içinde kalmışa benzemiyordu…

Henüz başlamış muhabbetimizi, Cüneyt bitirdi. Bugün programım ağırmış! Çıkışta bir şeyler içmek için sözleşip görev yerlerimize dağıldık.

Öyle ya, kaldırılacak onca dambıl vardı…

Bu Cüneyt de ne gevezeymiş! İki alet arasındaki birkaç adımda hayatını özetleyebilmesi bakımından, becerikli de. Tüm hareketleri öğrenmeden tersleyemem onu, biraz daha sabretmeliyim…

Dilek erken ayrıldı, çıkışta yalnız kalmıştık Dilara'yla. Önce evime gitmeyi önermeye çekindim, nasıl olsa evli bir kadındı artık. İlk gördüğümüz yere girip, birer kahve içtik.

Birbirimize hiçbir şey sormadığımızı fark edince, burada oturduğumu söyleyip eve davet ettim onu. Zaten spordan sonra buz gibi bir Miller içilmeliydi, fokurdayan bir filtre kahve değil…

Yukarıya çıkar çıkmaz sevişmeye başladık. Ağlayan bir sevişmeye. Külfet olmayan bir sevişmeye. Çiçek kokan bir sevişmeye başladık. Öç alan ve bağışlayan bir sevişmeye. Kıskanan ve ödüllendiren bir sevişmeye. Unutan ama hatırlamak isteyen bir sevişmeye. Çok ayıp olduğu halde, hiç de günah sayılamayacak bir sevişmeye başladık…

Hayatımın aşkıyla on beş yıl sonra buluşuyor, bir iki cümle dışında hiç konuşmaya fırsat bulamadan da ayrılıyorum. Olacak iş değil!

İçeri girdiğimiz an fırlattığı çantasını, evden ayrılmak üzere yerden alıp kapıya doğru ilerlerken, "Otuz bir merakın devam ediyor mu?" diye sordu.

"Merak değil, tutku," dedim. Telefon numarasını, lojistik sektörüyle ilgili bir derginin kapağına büyük büyük yazıp, gitti.

Bu, "Beni arayacaksın!" demekti…

O gider gitmez otuz bire koyuldum. Bir metindeki yazım yanlışlarını düzeltircesine, biraz önceki sevişmeyi kafamda tekrar tekrar döndürüp gerekli yerlerinde ekleme ve çıkartmalar yaparak, üst üste iki kez çektim. Otuz bircinin başarısı, söz konusu editörlükteki kabiliyetine bağlıdır! Gerçeğinden çok daha iyi bir sevişmeydi, zihnimde yarattığım, zihnimdekinden çok daha güzel olmasına rağmen, gerçeği…

8

10 eylül 2011, cumartesi

Öğleye doğru abim aradı. Ne zaman geleceğimi sordu. Hafta içi uğrayabileceğimi söyledim. Hemen ardından Tamer aradı, yarın sabah kahvaltıya beklediğini, mazeret istemediğini belirtti. Mazeret uyduracak halim yoktu zaten, kabul ettim. Evleri, abimin evine çok yakın aslında, çıkışta da ona… neyse, belki sonra, daha sonra…

Suna'yla akşamüzeri buluştuk. Beyoğlu'nda yürümeyi özlemişim, galiba o da, yani Suna…

Mağazalara, kafelere ve daha çok da insanlara bakarak yaptığımız koca bir İstiklal Caddesi turunun (bu kadim ve büyülü caddenin üzerine alışveriş merkezi yapıldığını görmek komiğime gitti; kadında yanlış takı seçimine tanık olduğumda yaptığım gibi, acıyarak gülümsedim) ardından, Nevizade'de bir yere oturduk. Rakıyı özlemişim, galiba o da, yani rakı!

Bir büyüğü devirmemize rağmen, bir o kadar daha içebilecek durumdaydık, kalktığımızda…

Bütün gece kitaplardan konuştu. Okuduğu kitaplardan, okuyacağı kitaplardan, okumak istediği halde okuyamayacağını bildiği kitaplardan, okumayı hiç istemediği halde, okumak zorunda kalacağını öngördüğü kitaplardan… Üniversitenin son yılında, onlarla tüm bağımı kestiğimi unutmuş değil aslında. Okumakla, yaşamamak için bir bahane yaratmış olduğumu keşfettiğim zamandı, üniversite son sınıf. Yıllardan beridir, işimle ilgili olmayan tek kelime okumadım, okumayı da düşünmüyorum.

Ay sonunda bankacılığı bırakıyormuş. İlk görüşmemizde açıklamadığı yeni projesini anlattı sonunda. Bir yayınevi kuruyormuş. Anlatırken o kadar heyecanlıydı ki, kıskandım onu. Bir antrepodan bahsederken, hiç gözlerim böyle bakmış mıdır acaba, ünlü bir meyhanenin hatıra defterini basmayı planladığını söylerken, Suna'ninkilerin parladığı gibi…

Aşk romanları, defterler, şiir ve öykü kitapları… Yazarlarıyla ön anlaşmaları tamamlamış bile. Anlattıklarına bakılırsa, ilgi çekici kitap fikirleri de var. Karşısında oturduğu adamın bir otuz bir günlüğü tuttuğunu öğrense, nasıl karşılardı acaba? Bir jigolonun anılarını basacağını söylerken, yüzümde bulmayı umduğu şaşkınlığı, onun yüzünde görebilir miydim?

Finansal destek konusunu konuşabildim sonunda (biraz da rakının sayesinde). Daha doğrusu, ona ortaklık önerdim. Teklifim için teşekkür etti, yardıma gerek yokmuş. Sorabildiğim için rahatladım…

Restoranın tuvaletinde giriştiğim otuz birin temelinde, o vicdan rahatlığı vardı zaten. Üstelik çapraz masada oturan kadın, gece boyu dilim dilim yemişti beni, gözleriyle. Göğüs dekoltesindeki buyurganlık, sakil makyajındaki davetkârlık, yüzüne bir an önce boşalmam gerektiğini düşündürtmüştü. Ergenlik çağındaki bir oğlanın porno dergisini kapıp banyoya koşması gibi, bu kadına dair tüm izlenim ve kurgularımı restoranın daracık tuvaletine taşımasını bilmiştim.

Sabah ve öğle otuz birlerimi ise, Dilek’in yüzünde, spor salonunda Dilara’yla karşılaştığımız an yakaladığım (ya da yakaladığımı sandığım), kıskançlık ve merak dolu bakışlarıyla değerlendirmiştim.

Vanası açılmasına karşın, suyun bir türlü akmayı bilmediği bir musluğun başında, susuzluktan kıvranan sabırsız biriydi Dilek, aletimin altında ağzını açıp gözbebeklerime umutla bakarken. En sonunda, içli bir hırıltıyla boşalmıştı musluk. Kadının yersiz kıskançlığını böylece cezalandırmış, henüz tazelediği makyajını yüzünde, ancak bir çocuğun sulu boyayla yapabileceği resimlere boyamıştı.

Akşama tekrar dönersek, kendimden bahsettirmemeyi başarabildiğim, karşımdakine, konuşmak için değil de, dinlemek için yaratılmışım izlenimi verebildiğim, sorunsuz ve hoş buluşmalar gibiydi. Suna, ona karşı oynadığım küçük oyunları yemeyecek kadar zeki, ama kabullenecek kadar nazik de… Dostlukları devam ettiren şey, güvenden çok nezaket değil mi?

Karar aldık, iki haftada bir gideceğiz Beyoğlu’na. Bir sonraki buluşmamıza, sevgilisi de gelecekmiş…

Eve gelir gelmez attığım otuz birde, yine Carrie vardı. Gerçekten de müthiş bir geceydi, hatırladığım.

Onu, ajansındaki en gözde modelin karşısına, alaturka bir tuvalete çömelir gibi oturtturmuş, eline bir magazin dergisi tutuşturmuştum. Genç kızın yere uzanmış bedeni, maharetli elleri ve hızıyla beni şaşkına çeviren becerikli dili dışında, hareketsizdi. Carrie'ye yüksek sesle okuttuğum saçma haberleri düşündükçe, tıpkı o gece yaptığım gibi -gördüğüm manzaranın ihtişamı karşısında gözlerimi kapatmış, iniltilerle kesilen okumasını, hayranlıkla dinleyerek çekmiştim- şaşaalı bir otuz bir patlattım.

9

11 eylül 2011, pazar

Aşırı alkol ve sorumsuzluğun birleşerek hayat kurtardığı hiç görülmüş müdür? Benimkini kurtardı. Sabahın ilk ışıklarına kadar içtiğim şarabın etkisiyle, tüm günü uyuyarak geçirmiş, akşama doğru kalktığımda, televizyonlarda, ofisime bir uçağın çarptığına dair haberlerle şok olmuştum. İkiz kuleler yıkılmıştı. Ne acı bir hatıra. Korku, hüzün, nefret, sevinç, suçluluk, o gün ne kadar duygu varsa, hepsini hissetmiştim…

O korkunç uçak imgesinden öcümü alabilmek için olacak, sabah otuz birimi Aylin'i (hostes) düşünerek çektim. Yıpratıcı bir otuz birdi. Aletimi eline alırken, telefonda konuştuğu sevgilisine, yemeğe gecikeceğini söylüyordu. Konuşma uzadıkça otuz bir de uzadı. Daha doğrusu, otuz bir uzadıkça, konuşmayı da uzattım. Bazı aksesuarlar gerekiyordu bu düşe. Küçük bir tartışma ve sonrasında şık bir kahkaha gibi. Bu suni dargınlığın hemen sonrasında, onu sevdiğini söyleyerek telefonu kapatırken açıktaki memelerini avuçlayan ellerimle boynuna yapışıyor, dölümün tek damlasının araya gitmemesi için yüzünü, aletimin tam önünde sabitliyordum.

Öğleye doğru Aylin aradı gerçekten de (bu kadın her Pazar arayacak mı?!).

"Kalbin temizmiş, daha bu sabah sana çekmiştim," dedim.

Bayağı bir iltifat, kötü bir şaka sanmış olacak, "Yaramaz seni!" diyerek geçiştirdi, bu iğrençliğimi. Akşama gelebileceğinden bahsetti, kıyıda köşede kalmış bir destinasyona, ek sefer haberi müjdelercesine. Başka bir planım olduğunu söyleyip, atlattım. Umarım bir daha aramaz, hayatımda hoş bir otuz bir malzemesi olarak kalmayı bilir…

Pahalı bir zevksizlik örneğiydi, Tamer'in evi. Gecikmiş kahvaltımızı, soğuğa karşın açık havada, havuz başında yaptık. Daha çok iş konuşulan bir pazar buluşması sayılabilirdi, tuvaletlerinde atmayı akıl ettiğim kısa metraj otuz bir de olmasaydı. Dilek'in üzerindeki tayt, nice otuz birleri hak eden, insanda beğeniden çok şehvet uyandıran bir konfeksiyondu.

O, memelerinin hipnotize edici gücü sayesinde, erkeklerden istediğini almaya alışmış bir kadın. Düşünüyorum da, bir haftadır ne derse yapıyorum. Spor salonuna yazılmamda bile, otuz bir materyali toplayabilme umudumun yanı sıra, Dilek’in emirvari tavsiyesi yok muydu?

Bu kez de, “Akşam maça gidiyoruz!” buyurdu. Şirket adına alınmış bir loca varmış, yeni öğreniyorum.

Stadın yapıldığı yerin adı Aslantepe olmuş. Türkler -tıpkı asfalt yollarda olduğu gibi- adları yenileme konusunda da istekli, üretken ve yetenekli. Restorasyona olan yatkınlıklarını konu ne olursa olsun, ilk seferdeki beceriksizliklerine borçlu olduklarını sanıyorum.

Bu akşam, futbola karşı olumlu ya da olumsuz hiçbir duygu beslemediğimi anladım. Tamer, bunu önceden fark etmiş olacak, maça gelmedi bile. Her gol sonrası memelerini göğsüme bastıra bastıra sarılan Dilek’in çabaları sonuç vermiş, devre arasında sıkı bir otuz bir daha patlatmıştım. Bu açıdan, futbolun yararsız olduğunu da söyleyemem açıkçası. Nedense her spor dalı, nihai anlamını otuz birde buluyor benim için.

Tam defteri elime alıp, bugünkü otuz birlerimi yazmaya başlayacakken, Dilek’e hiç bikini giydirmediğimi fark edip, keyiften çıldırdım.

Tamer’in, yine uyduruktan bahanelerle bize katılmadığı bir yat gezisinde, denizden yeni çıkan Dilek, beni yüzerken izlemek istediğini söylüyordu. Israrları sonuçsuz kalınca, önüme geçip, ıslatabilmek için saçlarını savurmaya başladı. Birden, sağ göğsü bikinisinden dışarı fırladı. Utanmış gibi yaptı önce. Memesini, çıktığı yere geri sokmaya çalışırken zorlandığını görüp, irkilmiştim. Bu haliyle gelirse denize girebileceğimi söyledim ona. Çapkın bir gülüşle, tamamını çıkarttı, tereddütsüz. Bikiniden kurtulan memelerin kendi çapındaki jölesel devinimi, iki otuz birime mal oldu…

Yatmadan önce, sonucu beni hiç de şaşırtmayan küçük bir muhasebe yaptım: Yeni işimdeki ilk haftamda, patronumun karısına on kere çekmiştim.

10

12 eylül 2011, pazartesi

Güzel bir gündü. Carrie'nin yolladığı tablo geldi sonunda. Okyanusun ortasında bir gemi, işte bu benim. Hayır, daha değil! Deniz, halatlarla örülmüş, gemi ise kâğıttan bir kayık. Şimdi ben oldum. Bir Ahmet Yeşil resminden daha acıklı ne olabilir? Salonda hazırladığım yerine astım hemen.

Bu Perşembe, armatör bir firmanın 50. yıl kutlamasına davet edildim. Yatta yemek verilecek, boğaz turu atılacak, vs. Önemli bir iş ortağımız olmasa, gitmeyi düşünmezdim bile.

Asıl İzmir'e gitmeliyim, en kısa zamanda. Depoyu gözlerimle görmem şart. Bu kadar zarar etmeyi nasıl becerebiliyorlar, gözlemlemeliyim. Personele güveniyormuş gibi yapsam da, yalnızca rakamlara inanırım ve rakamlar depoculuğu bir an önce bırakmamız gerektiğini söylüyor. Göreceğiz…

Tamer, hoş bir balık restoranına götürdü beni, akşam. Tabii Dilek de geldi. Her gün görüşmek zorunda mıyız? Şimdilik öyle galiba…

Bu adam bana bir şey söyleyecek, ama ne? Hissediyorum…

Sabahki otuz birimi Carrie'nin, yakın bir arkadaşımın sevgilisiyle yaşadığı müthiş deneyimleri düşünerek değerlendirdim. Kadını zevkten çıldırtmıştı, üstelik ayakkabısının topuğundan başka bir şey kullanmayarak. Onları izleyebilmemi, tek şarta bağlamışlardı, elimi hiç aletime götürmeyecektim. O akşam çektiğim ızdırabı, bugünmüş gibi hatırlıyorum. Otuz birimi tam da bu noktaya fokusladım. Aynı sahneleri izleyebilecektim, üstelik aletime dokunmak da serbestti. Otuz bir çekmek, tüm kadınlarla ve tüm durumlarla ödeşmektir biraz da…

Ofiste üç kez patlattım bugün. İlk otuz birimi Yeşim'in giydiği eteği görür görmez yollamış, diğer ikisini stajyer kızın kalçalarındaki kusursuz yuvarlaklığa ithaf etmiştim.

Yediğim balıktan bile lezzetsiz, saman gibi bir otuz birdi, restoranın tuvaletinde yolladığım. Laf olsun diye çektim, sonra da pişman oldum. Keşke kadeh tokuştururken o kadar eğilmeseydi Dilek, ne olurdu yani!

Çektirmek için yapıyor, buna eminim…

11

13 eylül 2011, salı

Sabah sabah abim aradı. Hafta bitmeden uğrayacağıma söz vermek zorunda kaldım, telefon konuşmasını bitirebilmek adına. Bir görünürsem, peşimi bırakır belki… Hem yalanlarım da tükeniyor.

İzmir ziyaretini haftaya erteledim, öncelikle çözmem gereken başka sorunlar var. Yıkıp baştan yapmak bir bina için daha uygun olabilir bazen, onarmaya çalışmaktansa. Şirketin içinde bulunduğu durum, bana bunları düşündürtüyor işte. Her şeyi satıp Ahmet Yeşil'in kâğıttan gemisiyle başlamak, sıfırdan!

Dileksiz ve Dilarasız, ama maalesef Cüneytli, bir saate yakın spor yaptım. Koşu bandından daha hızlı konuşabildiğini fark ettim bu adamın. İşe alınmasında etkili olmuş mudur? Onu dinlemek, şınav çekmek kadar kalori yakıyor olmalı!

Abimin telefonuyla sabah motivasyonumu yitirmiş, çekmeden çıkmıştım dışarı. Ofiste de pek canım istemedi, ben de zorlamadım. Ama spor salonunda gördüğüm o iki memeyle nasıl baş edebilirdim! Tuvalete koşar adım giderken, Cüneyt, eski sevgilisini anlatmaya devam ediyordu. O iki meme, düpedüz savurganlık, hesap bilmezlikti. Rahatlıkla altı meme çıkabilirdi, aynı hammaddeden, bu yönüyle lükstüler de… Kesiverdim cezalarını.

Eve çıktım ve çekmeye doyamadığım o müthiş memeleri düşünerek şarap içmeye başladım. Aklıma Kazım'ın verdiği numara geldi. Hemen aradım Maria'yı. Adımı söyleyerek açtı telefonu. Numaramı bilmesine şaşırmamış gibi yapsam da, Kazım'a okkalı bir küfür yolladım, içimden.

Sokak ortasında yakaladığı turiste, menüsündeki her yemeği tek tek anlatan bir şef garson gibi, sayıp döktü portföyünü. Çok taze (?) Rus kızlarının yanı sıra, Türkler de varmış… Bir VJ, bir magazin programı sunucusu, bir yemek yarışması programı finalisti, bir giyim kuşam

yarışması üçüncüsü, iki izdivaç programı katılımcısı (umarım evlenmemişlerdir) ve bir haber spikeri!!! Pezevenk değil, TV Guide!

“Maria,” dedim kısa kesmesi için, “bana en büyük memeli hangisiyse onu yolla ve çabuk ol!”

Arzu geldiğinde, şişeyi bitirmek üzereydim. Spor salonunda gördüklerim kadar olmasa da, fena değildi göğüsleri. Burnumun ucunda kocaman birer hoparlör gibi sallanan bu memelere dokundukça, içimi garip bir titreme alıyordu. Arzu, VJ’miş. İkinci şişeyi açmak için yerimden kalktığımda, durdurdu beni. Sıradaki parçayı anons edecekmişçesine hareketlenip önümde diz çöktü aniden. İş yerinde yeteri kadar konuşuyor olmalı, susabilmek için ağzına alıyormuş gibi geldi bana. Bol bol sustu. Sonra hızla soyunup, kanepede işe başlayacaktı ki, durdurdum. Yoktu öyle yağma!

Kanepeye uzandı, tabureye oturdu, yatakta serpildi, mutfakta poz verdi, banyoda elletti, salonda soyundu, salonda giyindi… Arzu’yu, maymuna çevirmiştim. Makyaj yaptırıyor, sildiriyor, gözlük taktırıyor (çok komik oldu gözlükle), saçını toplatıyor, çözdürüyor, sigara yaktırıyor, söndürtüyor, dans ettiriyor, striptiz yaptırıyordum. Şarkı anonsu bile yaptırdım, eline verirken. O kadar uzun aldı ki eline, giderken tuhaf bir eksiklik hissettirmiş olmalıyım, avuçlarında.

Koca bir memeyi değerlendirmenin en sağlıklı yolu, ona dolaylı yollarla ulaşmayı denemektir. İki aylık bebekler gibi, yalnızca emmeye çalışmak, benim tarzım değil!

Yolda, evde, işte, ayakta, yatakta, yanlışlıkla, planlayarak, hırsla, istemeyerek, her tür durum ve duyguyla yaklaşmak gerek, memelere. Soymak, tekrar giydirmek, sallamak, avuçlamak, mıncıklamak, okşamak, her eylemle girişmek gerek… Parmak, avuç içi, kol, ayak, yüz, karın, her yeriyle temas etmeli insan, böylesi memelere…

Arzu, tuhaf bir hayvanı izler gibi bakıyordu bana, her boşalışımda. Memelerine üçüncü patlayışımda, Dilek’in hayali vardı, gözlerimin önünde. Dölümden bir sutyen yapmaya çalışıyordu, “Hepsini, hepsini istiyorum!” diye inlerken…

Ve yalvarmaya başlıyordu, yüzüne de boşalmam için…

Arzu’dan çok memnun kaldım. Maria’yı arayıp, teşekkür ettim. Bir sonraki sefer, iki kız birden istemeliyim… Dört meme eder!

12

14 eylül 2011, çarşamba

Güne, Arzu'nun ihmal ettiğim, değerini bilmediğim, hiç bitmeyecekmişçesine hor kullandığım dolgun memelerini, hasret, pişmanlık ve çokça da şehvet dolu bir otuz birle anarak başladım.

Yetmedi, ikna olmadım, doymadım, ikiye döndüm. İyi de yaptım.

Kazım'ın ağzına sıçtım, telefon numaramı elin orospusuna verdiği için. Sırıttı geri zekâlı, hoşuna bile gitti azar işitmek.

Yeşim'in varla yok arası eteği, ofiste iki otuz birime mal oldu.

İş çıkışı hemen eve dönüp, şarap içmeye başladım. Günün bir an önce bitmesi için belki de, hızlı hızlı içtim. Dilara'yı aradığımda ikinci şişeyi bitirmek üzereydim. Hep şu Şiraz'ın suçu!

Hep şu Şiraz'ın suçu… Bu cümleyi sesli okumayı deniyorum, olmuyor. Çok sarhoşum!

Çok geçmeden geldi Dilara, ya da beklerken sızdım, bilmiyorum. Bu kez konuştu, kendini anlattı, içini döktü. Ama hiçbir şey hatırlamıyorum söylediklerinden.

Sanırım çok da uzun sürmedi konuşması. Parmaklarına duyduğum özlemi anlamış gibi, eline almaya başladı, salonda otururken. Yüzüklerinin çıkardığı sesi (bir iplik dokuma tezgâhıydı sanki elleri) büyük bir hayranlıkla dinliyordum. Yüzüme bakıyordu, elleri çalışırken. Ben de ona bakıyordum. Bakışıyorduk. Elleri hızlandı, yavaşladı, durdu. Hızlandı, yavaşladı durdu. Hızlandı, yavaşladı, durdu…

Soyunmadık bile. Beni üç kez ardı ardına boşaltıp kalktı kanepeden. Dudağımdan kısa bir öpücükle ayrıldı, gitti. Dudaklarım, bazı prensesler için uyandırma servisi…

Dilara ne zaman geldi, bana neler anlattı… Giderken boşalttığı ben miydim yalnızca, yoksa salon da mı tenhalaştı… Bilemiyorum.

13

15 eylül 2011, perşembe

Sabah, baş ağrısı ve pişmanlıkla uyandım. Dün geceyi, yazdıklarımı okuyunca hayal meyal hatırlayabildim. Umarım Dilara'yı kıracak bir şey söylememişimdir.

Sabah otuz birimi, Dilara'ya yaptırmış olabileceğim şeyleri kurgulayarak değerlendirdim. Fazla iyi niyetli oldu. Kim bilir, belki de yapmıştır düşündüklerimi…

Otuz birsiz bir gün geçirdim, ofiste. Stajyer kız hastaydı, Yeşim de berbat giyinmişti. Zaten öğlene doğru anca gelebilmiştim kendime.

Büyük, çok büyük bir şok yaşadım bu akşam!

Hani o en önemli ortaklarımızdan olan armatör şirketin 50. kuruluş yılı kutlamalarına davetliydim, parti yatta verilecekti ya… Boğazda harikulade bir gezinti, hoş içkiler ve güzel kadınlardı, benim görmeyi beklediğim. Mehmet'le karşılaşacağımı bilmiyordum, üstelik Suna'nın sevgilisi olarak!

Evet, heyecanla bahsettiği, haftaya yapacağımız Beyoğlu turunda benimle tanıştırmak istediği bu yeni sevgili Mehmet'miş meğer. Ne kadar zeki, bilgili, duyarlı olurlarsa olsunlar erkeklerini seçerken hiçbir donanımları yokmuş gibi davranıyor kadınlar. Neden? Suna'nın bu kıroyla ne işi olabilir?

Mehmet de, Suna da şaşırmışa benzemiyorlardı, benimle karşılaştıklarında. Bu rastlantıyı önceden de bildikleri kuşkusuz. Sürpriz mi yaptıklarını sanıyorlar acaba? Ne sevimliler!

Tamer, Dilek, Yeşim ve hava kargodaki o çocuk da vardı kokteylde. Adını hâlâ öğrenemedim. İş sonuçlarının berbatlığı gün gibi ortada olmasına karşın (bunu geçen hafta fark etmiştim), departmanındakilerden dikkat çekici oranda fazla maaş alması, aklıma bazı şeyler getirmişti. Yanıldığımı sanmıyorum, bu çocuk Tamer'in metresi!

Soğuk duştan sonra -Mehmet'i daha fazla görmemek için biraz da-dolaştım durdum, diğer misafirlerin arasında.

Rakiplerimiz arasında müthiş kadınlar olduğunu öğrenmem iyi olmadı. Hele o Aysun! Tüm deniz navlunlarında ek bir vergi gibi uzattı kocaman ellerini, tanıştığına memnun olurken. Aletimin bu parmaklar arasında yitip gideceğini hayal etmek çıldırttı beni. Sezin ve Aslı'yı gördüğümde hangisine çekeceğimi şaşırdım. Duygu'da karar kıldım, daha doğrusu onun incecik belinde. Doğruca yatın daracık tuvaletine koştum, cezasını kesebilmek için. Bol dalgalı bir otuz bir oldu, kendime geldim.

Suna yanıma geldikçe, başkalarına kaçıyordum. Onun sayesinde davetteki herkesle tanıştım. Değer verdiğim bir kadını, değersiz bir erkeğin yanında görmeye katlanamam!

Yeşim, yine 'yalvarırım becer beni' diyen gözlerle baktı bana tüm gece. Dilek, kocasının sapkınlığını orospuluğuyla denkleştirmeye çalışıp lojistik sektöründeki her adama cilve yapıp durdu. Yatın ritmik sallantısında memelerini zapt edemiyordu. Ona yardımcı olmayı çok isterdim…

Abimin böyle bir gecede olmamasına hem şaşırdım hem de sevindim.

Aysun'a bir hediye yollamalıyım, bir eldiven. Mesajı anlar mı acaba?

Sırasıyla Sezin, Aslı ve Aysun'a çektiğim üç otuz birle taçlandırdım geceyi, eve döndüğümde. Bitkinim ve uyumak istiyorum.

14

16 eylül 2011, cuma

Uzun bacak, dolgun baldır, ince kol, küçük el, uzun parmak, biçimli kulak ve uygun küpe seçimi, çirkin burun, çarpık diş ve kötü ruj tercihi, kısa ve dar etek, uzun ve sıyırmalık elbise, vs. Çekilecek ne çok şey var…

Duygu’ya en az beş farklı etek giydirdim, sabah otuz birimde. O incecik beliyle ne giyse yakışıyordu. İkinciyi de patlattım. Bu kadınla görüşmeliyim, hayali yetmiyor…

Sabah erkenden Tamer geldi ofise, Kıvanç’ı işten çıkartmamı istedi. Hava kargodaki çocuğun adı buymuş. Dün gece tartışmışlar belli ki. Seve seve kabul ettim. Zaten gelmedi işe, o da ayrılmaya karar vermiş olmalı.

Yeşim, gecenin intikamını aldı benden. O etek de neydi, daracık bir köy yolu gibi sarıyordu sonsuz bacaklarını. Her zerresine ayrı ayrı çekmek isteyerek koştum tuvalete. Senfonik bir otuz bir oldu, neyse ki kimse gelmedi o sırada, rezil olabilirdim!

Çıkışta spora gittim. Şükür Cüneyt yoktu, izinliymiş. Ardımdan Dilek geldi, memelerini de getirmişti. Gereğinden fazla yapıldığından ertesi güne kalan bir meze tabağı gibi sunmak için belki de. Sundu da. Göğüslerini somurmadan ölmemeye yemin ettim içimden. İnsanın, içinden konuşabilmesi ne büyük avantaj. Hayvanlarda var mıdır bu yetenek?

Hızlıca çekilmiş bir otuz birin ardından ayrıldım salondan, içimdeki meme isyanı bastırılmıştı. Dilek’in kahve teklifini kibarca savuşturup eve geldim.

Suna aradı, açmadım telefonu. Kızgınım ona. Beni hayal kırıklığına uğrattı. Şeytan diyor tut Kıvanç’ı şirkette, Mehmet’i kov! Kendimi de kovasım var ya, neyse…

Yatmadan önce Carrie’nin dolgun kirpiklerine çekeceğim kimin aklına gelirdi ki?

15

17 eylül 2011, cumartesi

Abimin telefonuyla uyandım güne. Yarın sabah uğrayacağımı söyledim. “Kesin bekliyorum,” dedi. Kesin gider miyim?

Aysun’un ellerini düşünerek başladığım sabah otuz birimi, stajyer kızın diri kalçalarıyla sonlandırdım. Buna, otuz birin belirsizlik ilkesi diyorum. Hiçbir zaman tam olarak kontrol altına alınamayan düş gücünün, kişiyi çekerken o kadından o kadına sürüklemesi, rastlantısal bir zevk yolculuğu doğurabilir. Kısa molalar vardır bu yolculukta, küçük tereddütler ve ani kararlar. Yolcu, ilk yoluna (devasa bir meme?) devam edebildiği gibi, gerisin geri dönerek bambaşka bir kadının sorumsuz bacaklarında bulabilir kendini. Ya da masum bir ilk aşkın yarı çapkın bakışlarında… Otuz bir yaman uğraştır, ustası sandığınız iş, zevkin acemisi yapıverir bir anda sizi, savrulursunuz!

Savruldum da! Stajyerin kalçalarını elma şekeri gibi yalarken, bir ara zihnim Sezin’in tombul bacaklarına gitti gitti geldi.

Ofiste küçük bir işim vardı (batmakta olan bir lojistik firmasına reçete yazmak?), yarım saat kadar uğrayıp çıktım.

Çıkar çıkmaz Aysun aradı, bir şeyler yemeyi teklif etti. Bu kadar kısa zamanda arayacağını bilmiyordum, numaramı verirken. Duygu da arar mı acaba?

Saçma bir restorana gidip kare biçiminde pizzalar yedik. En son yuvarlaktı bu şey! İlginç, hiç sıkılmadım onunla konuşurken, zeki bir kadın olduğu söylenemez halbuki. Deniz taşımacılığındaki en büyük rakibimizde genel müdür yardımcısı olmasını, dehasından çok küreğe benzeyen ellerine borçlu olabileceğini düşündüm, pizzasının son dilimini de bitirirken.

Kız kardeşi ağır bir şizofreni hastasıymış. Anneleri öldüğünden beri, birlikte yaşıyorlarmış. Bu sektörü hiçbir zaman sevememiş. Koyu Beşiktaşlıymış. Çocukken solakmış, öğretmeni zorla değiştirtmiş bu

durumunu. Erkekleri severmiş ama onlarla yatmayı mide bulandırıcı bulurmuş… Daha neler neler anlattı durdu Aysun, eve girdiğimizde hâlâ konuşuyordu…

Biraz da susması için yapıştım dudaklarına. İnceden bir pizza tadı vardı bu haşin öpüşmede. İçine girmek istemediğimi hissettirmek için her şeyi denedim. Anlamamış gibi yapmak için her yola başvurdu!

İri ellerinde yitip gitmişti aletim, göremiyordum. Gizli bir anlaşmaya varmıştık sonunda. O eline alacak, ben içine girecektim. O tekrar eline alacak, ben tekrar içine girecektim.

Beşinci seferde yüzüne boşaldım. Her tarafı dölle kaplı yüzünü hayranlıkla izlerken, ticari rekabetimizin dönüştüğü durum, kapitalizmden bir kez daha ürkmeme neden oldu.

Lojistik zirvemizin hemen ardından gitti, Aysun. Çok etkilendim bu davranışından, hatta tahrik oldum. Son otuz birimi, kocaman bir havuza benzeyen avuç içini tamamen dölle doldurduğumu düşünerek attım. Bir an evvel uyanabilmek için, dölümü nasıl da çarpıyordu yüzüne. Kahvaltı masası onu bekliyordu, kahvesi, gazetesi…

Yalnız kaldığımda, bir şişe şarap açtım kendime. Müzik dinleyerek geçirdim akşamı. Carrie’yle konuştum bir ara. NewYork’u da, onu da ne çok özlediğimi düşündüm.

Bitik durumdayım, yarın abime gitmesem olmaz mı!

16

18 eylül 2011, pazar

Bitmeyen bir şarap şişesine ihtiyacım var…

Ne güzel başlamıştım güne. Ne görkemliydi, sabah otuz birim. Önümde, çekilecek binlerce otuz bir daha olduğunu bilmek, ne umut verici, ne teselli ediciydi… Neden abi?

Sabah kahvemin ardından, yorgun ve gönülsüz, abime gittim. Kapıyı Bahar açtı. Kusursuz dişlerini gösterebilmek için olur olmaz durumlarda kullandığı gülüşünü bu kez saklamış, kuru ve dişsiz bir merhabayla yetinmişti. O anda anladım, tam o anda… Neden abi?

Dördüncü şişeyi de açıyorum…

Bahçeye, abimin yanına gitmeden ayaküstü sıkıştırdı Bahar.

“O çok hasta,” dedi, biraz sonra karşılaşacağım görüntüye hazırlanmam için vermişti bu bilgiyi, şomluğundan değil. İyi kızdır Bahar, ondan hiç nefret etmedim.

Son aylarda yaşadıklarını hızlı hızlı anlattı. Kanser, özetlenebilir bir hastalıkmış, onu gördüm. New York’a bile gelmişler, tedavi için. Keşke, “Beni neden aramadınız?” diye sorabilseydim. Yapamadım, yüzüm yoktu belki, ondan.

Peki neden abi?

Tekerlekli sandalyesinden doğrulamadı bile, beni gördüğünde. Bahçenin içindeki yüzlerce bitkiden biriydi. Çiçeksiz, kuru iki dal gibi kolları, yüzeyde kalmış, güven vermeyen, biçimsiz iki kök gibi bacaklarıyla, korkunç bir ölüm bitkisi. Evet, yüzünde ölümün o sarımsı, mat ışığını gördüm, abimin.

“Hoş geldin çocuk!” dedi, ona sarıldığımda, “sonunda gelebildin kerata!”

Geçen hafta atlattığı gribini anlatır gibiydi, hastalığından bahsederken. Sevdiğim insanlarda tiksindiğim şey, beni üzmemek için yalanlara başvurduklarında inanmaz gibi gözükürsem kırılacaklarına dair verdikleri bedensel işaretler oluyor genelde.

İnsan, en çok böyle çaresiz zamanlarında hatırlıyor, koltukaltlarında hâlâ kıl çıkan bir yarı maymundan başka bir şey olmadığını…

Neden abi?

Beni kovmamış mıydın, “Siktir git, senden adam olmaz!” dememiş miydin, yıllar önce… Neden tekrar giriyorsun yaşamıma?

Aşağılık herif, peki neden ölüyorsun?

17

19 eylül 2011, pazartesi

Sabah gitmedim işe. Uyanamadığımdan değil, uyanmadığımdan kalkmadım yataktan. Uyanıp da ne yapacaktım. Uyursam, her şey olduğu gibi kalabilirdi. Oysa ağır çekim oynatılan bir ölme anı, yaşamak! Ne izleyesim var, ne oynayasım…

Şu günlük bile anlamını yitirdi. Otuz birmiş, ne saçma!

Çek bakalım, Sezin'in bımbıl bacaklarına çek, Aslı'nın, başı gövdesinden daha büyük memelerine çek, Carrie'nin bakışlarında bulduğun beşinci bir mevsim vardı, ona çek bakalım! Hadi çek! Abine çek, bak o ölüyor, ölüme çek, hem sen de öleceksin, kendine çek, çeksene, çeksene!

Kalsaydım, değiştirebilir miydim olanları? Yani üniversiteden sonra Amerika'ya gitmeseydim, o lanet olası tümör büyümeyebilir miydi? Barışır mıydık abimle, beni sever miydi, yani beni, benim sevgi tanımımla sever miydi, demek istiyorum…

Keşke sonsuza kadar atlatabilseydim onu, her çağırışında bir bahane uydursaydım, işim çıksaydı. "Söz, bir dahaki sefere," deseydim, gitmeseydim o eve…

"Doktor, umudun olmadığını söyledi, birkaç ay yaşarmış, o da en fazla!" demezdi Bahar.

"Ölüyorum ulan, hâlâ bağışlamayacak mısın beni!" demezdi abim, hüngür hüngür ağlamazdım ben de, çimenlere çöküp köpekler gibi ağlamazdım.

"Yapma!" demezdi Bahar.

"Moralimizi bozma eşek herif!" demezdi abim, ağlamazdım, ağlamazdım…

Ya da hiç dönmeseydim, sırf kendimi ona ispatlamak için, siktiriboktan bir şirketin teklifini kabul edip de İstanbul'a gelmenin ne âlemi vardı!

Korkusuz, sorunsuz, tümörsüz ve ölümsüzdü New York’taki yaşamım, ne bok yemeye döndüm!

18

20 eylül 2011, salı

Daha iyiyim şimdi. Kendimi yatıştırmanın yollarını bulmam gerek.

Seks ne güne duruyor!

Evet, böyle düşündüm, akşama doğru arayan Sezin'i kibarca atlattıktan hemen sonra (bir lojistik zirvesine daha tahammülüm yoktu)…

Sabah uçağıyla İzmir'e gidiyorum, gecenin uzamasını istemedim. Gecenin, sünmesini istediğim kadar uzamasını, bu ölçünün elimde olmasını istedim. Bu da genelde fuhuşla mümkün oluyor. Maria'yı aradım ve "Sen gel!" dedim, "başkasını yollama!"

Selefim kadından anlıyormuş. Bana sonsuz bir meyve bahçesi sundu Maria, gezintime neresinden başlayacağımı bilemediğim. Egzotik kalçaları, tropik memeleri, Egeli elleri, kuzeyli bacaklarıyla bir harita gibiydi aynı zamanda, meyve sepeti kokan coğrafi bir harita…

"Kendimi, ellerine bıraktım sonunda. Ne yapıp edip uçurdu beni. Yere basmaya uğraşıyor, yapamıyordum. İçime üflediğini sandığım hidrojen (oysa metanla doluydum!) ne şefkatli, ne erotikti. Dört kez uçurdu beni, sefer saatlerini şaşırmış kararsız bir yolcu uçağı gibi, inip inip kalktım. Tam dört kez…

19

21 eylül 2011, çarşamba

Yolculuktan çok, hayal kırıklığıydı, beni yoran! Sunumlarda fiyakalı fotoğraflarla anlatılan lojistik merkezimiz, boyutlar arasında ayrım gözetilmezse, dandik bir kilerden pek farklı değildi. Bir de soğuk hava deposu için yatırım yapmamız gerektiğini söylüyorlar. Tüm bu rezilliğin üstüne balık ve peynir kokusu iyi giderdi. Varlığıyla durmaksızın para kaybettiren büyük bir rakı masasına dönüştürmemi istiyorlar depoyu, avuçlarını yalarlar. İlk ciddi aksiyonum, şirketin İzmir ayağını kapatmak olacak. Yazık, kadınları da ne güzeldi…

Bu hostesler benden ne istiyor? Alnımda bir şey yazıyor olmalı, genel olarak kadınları, ama özellikle de hostesleri çekmek üzere kurulmuş bir cümle, bir karınca duası…

Adı Meziyet'miş. Bir kabin görevlisi için fazla ağır geldi bana bu isim, ona söylemedim. Uçağın inmesiyle kalkması bir oldu zaten, hangi arada "Ara beni, seni şaşırtmak istiyorum!" diyebildi, dedirttim?

Yaşlanıyor muyum? Çok mu yıprandım yoksa? Otuzbirin mekânsallığı ilgimi çekmiyor artık, uçakta temiz bir otuz bir patlatabilirdim oysa!

Sabah kalkar kalkmaz, Maria'nın anne tarafı turunçgillere, baba tarafı antik bir Yunan heykeline dayanıyor olması gereken memelerine, aromatik bir otuz bir yollamıştım. Yerini bulduğuna eminim. Her otuz bir, nesnesine yollanmış bir nişan davetidir, işte buna otuz birin sosyal sorumluluğu diyorum.

Kordon'daki öğle yemeği boyunca, iki kez otuz bir çekmek zorunda kaldım. İzmirli kadın, erkeğine içki servisini henüz kesmiş bir balık lokantası gibi bakıyor. Terk edilmeye mahkûm olmasında, erkeğin hesabı istemedeki aceleciliğinden çok, kadının menüsüne olan aşırı güveni yatıyor olabilir, bilemem. Bildiğim tek şey, böyle güzel bacaklarım olsa, yürüyüş yaparak harcamazdım onları. Ardı ardına iki otuz birime mal oldu o

bacaklar… Depoyu kapatma kararımda tereddüt etmeye başladığımı hissedip bakmamaya çalıştığım halde, üstelik.

20

22 eylül 2011, perşembe

Hissetmiştim, bu adamın bana bir şey teklif edeceğini adım gibi biliyordum. Ne zaman baş başa kalsak, demek üzere olduğu şeyi, zamanının gelmediğini düşünerek içinde tutuyor izlenimi veriyordu, davranışları. Geldiğine karar vermiş olmalı sonunda…

Önce sabah otuz birimden bahsetmeliyim ama. Yeşim'in, bugün ofiste giyebileceğini varsaydığım eteğinin darlığı, haşin bir otuz bire mal oldu bana. Eteği, bir tenis raketi kılıfı kadar açık sözlü, bir çikolata ambalajı kadar müjdeleyiciydi, içindeki hazinenin biçimi hakkında. Bacaklarından ikmale kalmamak için uzun uzun okşadım, avuçladım, somurdum onları. Banka soygunundan yeni dönmüş, bol vitaminli, taze bir sebze kadar sert ve sağlıklı görünüyorlardı külotlu çorabın içinde. Boyutları abartılmış iki kürdan gibiydiler, bedenimde kalmış artıkları devinimleriyle temizleyip, ruhumu hafifletirlerken… Bazı bacaklara çekmek de yetmez, buna otuz birin kifayetsizliği demek doğru olur mu, emin değilim. Manyak bir otuz birdi sabahki, işte buna eminim yalnızca!

Öğleye doğru abimi aradım. Sesi yorgun geliyordu. Hep mi böyleydi yoksa telefondaki sesine güncel bir görüntü verebildiğimden mi öyle sandım, bilmiyorum. Pazar günü ona gitmeliyim, ziyaretimin, hastalığını tarafsızlaştırmayacağını unutmadan, yine de bazı şeyleri değiştireceğini umarak…

Öğleden sonra geldi Tamer. İşler fena gitmiyordu, odama girdiğinde. Önemli bir müşteriyle temasa geçmiş, ilk aldığım tepki olumlu olmuştu. Satış departmanını lağvetmeyi bile düşündüm, keyifle; benden iyi satışçı mı vardı…

Üstelik Yeşim pandispanya gibi giyinmişti, iyi ki onu görmeden çekmiştim. Sabah otuz birimi haşin olmasının yanında basiretli de bulmuş, özgüvenim sevinçli bir genleşmeye gitmişti. Bir anda çıktı sorusu ağzından, uzun zaman tuttuğundan olacak, vahşi bir hayvan gibi saldırdı üzerime. Ne

sevinç kaldı, ne güven, yalnızca şaşkınlık! “Şirketi satın almaya ne dersin? Abinle konuşsana, kârlı bir yatırıma o da hayır demeyecektir!”

Tamer, bu kârlı (!) yatırıma hayır demeyeceğimden o kadar emindi ki, şaşkınlığım bir kat daha arttı.

Hiçbir şey demedim Tamer’e, bunu bir yanıtlama biçimi olarak almasından endişe etmeme karşın korudum suskunluğumu. Ertelemekte üstüme yoktur zaten…

Ne olacak peki? Benden ne isteniyor? Hâlâ düşünüyorum, yudum yudum bitirdiğim şaraptan emanet aheste bir bilgelikle. Yaşadıklarımı gözden geçiriyorum, bu duruma neyin neden olduğunu anlarım umuduyla. Sahi, anlar mıyım?

Ofisten erkenden çıkıp spor salonuna gittiğimde gördüğüm, dünyanın en biçimli iki dirseğini düşünerek attığım incelikli bir otuz birle bitiriyorum günü.

Hayır, bitmemiş, ben öyle sanmışım. Yatağa girer girmez, stajyer kızın yaptığını varsaydığım Uzakdoğu masajının yarattığı şehvet dolu şahlanmayı, iki otuz birle ancak dindirilebildim. Ahırına ağır adımlarla dönen bir yarış atı kadar bitkin ve umut fakiriyim.

Tamer’e yanıtım ne olacak?

21

23 eylül 2011, cuma

Yemeğini iş yerinde geçiştirmeyi seçen meşgul bir yönetici edasıyla, sabah otuz birimi ofiste atmayı uygun bulup zaman yitirmeden çıkmıştım evden.

Mehmet karşıladı beni ofisin girişinde. Gözleri, vereceği mutlu haberden olacak, iki kat daha büyümüştü. Araçların boyasını çizmeyen, üstün teknolojiyle donatılmış bir araba yıkama servisiyle anlaştığını müjdeledi bana, henüz saçma giriş kartını bile turnikeye okutmamışken. İşte o anda sağlam bir yumruk atasım geldi yüzünün tam ortasına! Atmadım…

Tuvalete girdiğimde tek amacım, ortaya karışık bir otuz bir patlatmaktı. Elbette stajyer kız olacaktı bu otuz birde, Dilek'in kahraman memeleri, Yeşim'in otobana benzeyen bacakları, Carrie'nin, şehvetin bitip sevginin başladığı bir coğrafyaya ait olması gereken anaç bakışları, hatta Maria… Hepsi olacaktı, daha doğrusu hepsi olacakken, Sinem geldi aklıma, henüz otuz birin girizgâhında. Direksiyon hâkimiyetini yitirmemek adına, aracının savrulduğu yöne hamle yapan tavizkâr ve usta bir şoförün pragmatik hamlesiyle, kendimi Sinem'in yol gösteren, iyi niyetli bedeninin bana yaşatabileceği üniversiteli zevklere bıraktım, sabah otuz birimde. Restorandaki kızın adı Sinem miydi, ondan bile emin değilim…

Öğleden sonra, Aslı'nın minicik göğüslerini düşünmem yetti de arttı, ofisteki ikinci otuz birime girişmek için. İşimi bitirip odama dönüyordum ki, Duygu aradı. Sesinin inceliğini daracık belinin koyduğu bir desibel kotasına vererek irkildim ve hemen tuvalete geri döndüm, hazinesini zahmetsizce kucağında bulmuş, şanslı bir otuz birci olarak…

Akşam eve gelip soğuk bir bira açtım. Ayaklarımı uzatıp dokuzuncu senfoniyi dinleyesim vardı. Tam o anda telefonum çaldı, Dilara kapıdaymış… Kapıyı çalmayıp aramasına anlam veremedim, kadın davranışlarına anlam vermek riskli iş, girişmemek gerek!

Yıllar sonra ilk kez konuştuk Dilara'yla. Düzeltiyorum! İlk kez, sonrasında hatırlayabileceğim bir sohbet geçti aramızda, yıllar sonra. Meğer her şeyi anlatmış, geçen gelişinde, bana duyduğu özlemi, yalnızlığını, biten evliliğini, kariyerini…

Tamer'in teklifi sonrasında düştüğüm o şaşkın belirsizlikten, Dilara'nın işiyle ilgili konuşmaya başlamasıyla sıyrıldım. Belirsizlik, yerini büyük bir şoka bırakmıştı! Eksik olan puzzle parçası, kendiliğinden oturmuştu yerine, bende yaratabileceği etkiyi hiç ama hiç önemsemeden. Dilara, büyük bir insan kaynakları firmasında yöneticiydi, üstelik beni bulup İstanbul'daki bu lanet işi öneren firmada!

Tüm bunları daha önce de konuştuğumuzu, neden donuk donuk baktığımı merak ettiğini söylediğinde, zihnimde ardı ardına fotoğraflar çakıyor, hangi birine odaklanmam gerektiğini bilemiyordum. Sonunda, Dilek'in zorla üye yaptığı (evimin, tam da üzerinde olması rastlantı mıydı?) spor salonunda Dilara'yla karşılaşmamız (söz konusu karşılaşmanın ilk gidişimizde olmamasına özen gösterilmiş, belli ki), bu iki kadının beni hayretler içinde bırakan tanışıklığı durdu kaldı gözlerimin önünde.

Şimşekler çakmaya devam ediyordu! Tamer'in yüzü gitmiyordu aklımdan, sonra tekrar Dilek, sonra tekrar Tamer! Şirketi satmak için kurulmuş bir tezgâhtı her şey.

"Tanrım ne kadar salağım!" diye tekrarlıyordum içimden, mutsuz kadın Amerika'daki eski sevgilisine, batmak üzere olan şirketin patronu da tonlarca paraya kavuşacaktı. Dilek, eşinin finansal krizini çözmek için küçük bir senaryo yazmıştı, biz de onu oynuyorduk…

Abimin durumunu baştan beri biliyorlardı! Belki de ölümcül hastalığıydı, onları bu tezgâhı kurmaya yönelten. Öyle ya, genel müdürleri olan salak (yani ben), abisi öldüğünde ülkenin en büyük lojistik firmalarından birinin sahibi olacaktı! Offf!

Evet, şimdi böyle yazıyorum ama o anda tüm kareleri silip, fermuarımdan hışımla çıkarttığım aletimi ağzına idayadım Dilara'nın. Böylece daha fazla konuşamayacak, sinirlendiremeyecekti beni.

Üst üste üç kez yüzüne boşaldım. Dördüncüsünü hakaret sayacakmış gibi aniden toparlanıp çıktı. Bir arkadaşına sözü varmış. İnanmış gibi

görünmeye bile çalışmadım, “Öyleyse git,” derken…

Suna’yı arayıp, Mehmet denen o geri zekâlı olmazsa, yarın Beyoğlu turu yapabileceğimizi söyledim. Onun bu işin neresinde olduğunu anlamak istiyorum. Mehmet’le olan durumu rastlantı olamazmış gibi gelse de, saçma ilişkilerini kafamda bir türlü anlamlandıramıyorum.

Bütün gece boyunca şarap içip yaşadıklarımı sorguladım, hiçbir ayrıntıyı kaçırmamaya çalışarak. Nafile, bir sonuca varamıyorum!

Kafam çok karışık, uyumak, uyumak, uyumak istiyorum…

22

24 eylül 2011, cumartesi

Soğuk, sıcak, hastalık, ağrı, açlık, ses, ışık, çiş, hatta acil otuz bir ihtiyacı, hepsinden dolayı uyandığım olmuştu ama ilk kez kendimi aptal gibi hissettiğimden uyandım bugün!

Sabah otuz birimi, Carrie'nin eline metroda ilk verişimi düşünerek çekmiş olmam bile, içimdeki uzaklaşma arzusunu kanıtlamaya yeter.

Ofise gitmedim. Cumartesi sabahları iş yerine uğrayabilmem için, işi sevmem şart. Ayaklarım gitmez artık, hafta içlerinden bile şüpheliyim ya, neyse. Ani kararlar vermemeliyim bu aralar.

Spora gittiğimi sanmıştım! Cüneyt'in hayat hikâyesinden uyarlanmış bir radyo oyununu dinlemek zorunda kalacağımı nereden bilebilirdim. Beni asıl terleten, koşu bandındaki hain eğimden çok, halasının başına gelenlerdi… Bir ara, sırf hikâyeyi daha fazla dinlemek zorunda kalmamak için tuvalete gidip otuz bire soyundum, kadıncağızın hikâyesi öyle sarsıcıydı ki, yapamadım, aletim kalkmadı.

Otuz birin bu yanını seviyorum işte, çok insanca!

***

Akşamüstü buluştuk Suna'yla. Mehmet'in fikri bile çirkinleştirmeye yetti Beyoğlu turumuzu. Sormadım, sormak dahi istemedim, o herifte ne bulduğunu. Sorsam, bu bir soru olacaktı çünkü, oysa Mehmet'le birlikte olması suçlanacak bir durum, sorgulanacak değil!

Asmalımescit'te rakı içerken anlattım, tüm olanları. Duyduklarından sonra yüzünün aldığı renkten, bu işte hiç mi hiç parmağı olmadığını anladım. Suçluluk hissettim. Konuyu değiştirip eski günlerden bahsettik, pastel üniversite zamanlarından…

Tamer'di Mehmet'ti, hepsi silikleşti zaten, üçüncü dubleden sonra. Meyhaneden kalkıp bir rockbar'a gittik, kimseleri daha fazla duymamak

için belki de…

Eve geldiğimde, barda hemen önümde dans eden kızın omzundaki dövmeye yolladım, ilk otuz birimi. Tuvalin, resimle olan rekabeti bir dayanışmaya dönüşmüş, kooperatif bir ihtişam yaratmıştı…

Sonrasında, Dilek’in tanıştığımız günkü bakışları geldi aklıma. Fırsat bu fırsat, hemen yuvarlayıverdim otuz biri. Şık bir şey oldu!

23

25 eylül 2011, pazar

Stajyer kız, bacak bacak üstüne atmış, bir külotlu çorap reklamında oynuyormuşçasına, tüm bedeniyle gülümsüyordu gözlerimin içine. Ellerimi bacaklarının arasından orasına götürmeye çabalıyor, külotlu çorabın sentetik sürtünme kuvvetini bir türlü alt edemiyordum. Vahşi bir sabah otuz biriydi, biraz da akustik!

Doğum günüm olduğunu unutmuşum. İlk kutlayan Bahar oldu. Öğleye doğru gittim, abime. Kapıda sıcak ve hüzünlü bir kucaklaşmayla tebrik etti Bahar. Ölüme yaklaşışını kutlayan başka bir memeli var mıdır?

Hasta değil de, yorgun görünüyordu abim. Bu illete hâlâ çare bulunamamasını, hastalığın kendisinden çok, etkilerindeki acımasızlığa bağlayasım geldi.

Pasta kestik, mum üfledik! Ulysee Nardin almışlar bana. Saat takmadığımı bilirler oysa. Yine de çok beğendim. Zamanın tükendiğine dair bir uyarı da var mıydı bu hediyede, yoksa bana mı öyle geldi?

Tereddüt ettim önce, bu haliyle benim sorunlarımla uğraştırmamalıydım. Sonra, onun da bu işin içinde olup olmadığını merak ettiğimi fark ettim. Suçlamaktansa, ilk ağızdan öğrenmeliydim gerçeği. Tamer'in teklifini duyduğunda, yaşadığım travmaya benzer bir şey gördüm, yılgın gözlerinde. Tek farkla, onda şaşkınlıktan eser yoktu…

"Seni uyarmaya çalıştım," dedi abim, patronuma okkalı bir küfür yolladıktan sonra. "Ayrıl şu işten, inat etme! Şirketini alsın uygun bir yerine soksun!" diye ekledi.

Rahatlamıştım. Suna da, abim de yoktu bu senaryonun içinde. Geri kalan herkes de (Dilara bile) kir göstermeyen cinstendi zaten, her şey beklenirdi onlardan.

Ne yapacağıma karar vermiştim, abimden ayrıldığımda. Yolda, Duygu aradı, eve davet ettim. Doğum günlerimi, o gün doğduğumu bilmeyen

insanlarla geçirmekten her daim hüzünlü bir mutluluk duymuşumdur.

“Anlatsam roman olur,” dedi Duygu, henüz ilk kadehimizi yudumlarken, hayatından bahsetmesini istediğimde. Ne klişeyim! Cahil insanlarda, edebiyatı bir tecrübeler istifi sanma eğilimi oluyor genelde. Ondan nefret etsem bile, romanı küçültecek tek söz ettiğimi hatırlamam, okumamak gayet yeterli bir tavır bence! Neyse ki anlatamadı ve roman olmadı.

Anlatamadı, çünkü sıkıcı bir sohbeti henüz ilk gençliğinde tanır, olgunlaşmaması için gerekli her türlü tedbiri alırım. Elini tutup aletime götürdüm, ilk evliliğinden bahsetmeye henüz başlamışken. Yapması gerekenin konuşmaktan çok, el becerisini göstermek olduğunun farkına varan bir origami ustası gibi, özenle eğildi aletime, şefkat dolu bir merakla gezdirdi, parmakları arasında…

Bir elinde aletim, diğerinde şarabı dökmemeye çalışarak tuttuğu kadehiyle -o incecik boğumlu belinin de desteğiyle olacak- tanrıçadan çok bir karafa benziyordu.

Beline üç kez boşaldım. Gün boyu sürekli kirletilip temizlenen bir masa örtüsü gibi, öğünlerime hizmet edip durdu, banyoyla salon arasında. İçine girmeyi sıkıcı bulduğumu itiraf edemedim. İki elimle kavrayabildiğim belini, indirip indirip kaldırdım üzerimde, bir vazoyu beceriyor gibi rahatlıkla yapıyordum bu hareketi. Cüneyt görse benimle gurur duyar, artık ağırlığı arttırmamız gerektiğini söylerdi, bir strateji oluşturmaktan çok, sırf konuşmuş olmak için…

Duygu’nun gitmesini bekliyorlarmış gibi, Suna, Tamer, Dilek, Dilara, Yeşim ve Tamer aradı, sırasıyla. Uzun ve yalnızlıkla dolu akşamım boyunca başka kimseden kutlama beklemezken, Mehmet aradı! Hemen kapattım telefonu. Tekrar açtığımda Carrie’nin öpücüklü mesajıyla karşılaştım.

Suna sevgi dolu bir suçlulukla, Tamer ve Dilek hiçbir şey olmamış, Dilara ise çok şey olacakmış gibi konuştu. Yeşim’in ses tonu davetkâr ama umutsuzdu.

Günü, Meziyet’e çektiğim standart bir hostes otuz biriyle sonlandırdım.

Zor bir hafta başlamasın yarın, ne olur!

24

26 eylül 2011, pazartesi

İhtişamlı bir sabah otuz biriyle başladığım gün, samansı, tatsız bir seksle sonlandı. Ağzını kökledikçe köklüyordum, acil vites küçültmek isteyen bir sürücünün, debriyaj pedalına abanmasını andıran umursamazlıklarla.

Mehmet, gün boyu peşimde koştu durdu. Havalandırma sistemi, yemek şirketinin son aldığı kalite sertifikası, personel servisinin güzergâhında gerekli olan değişiklik… Minibüsün Çengelköy'e uğramadan Kavacık'a geçmesinin daha uygun olup olmayacağını, akşam telefonunu neden açmadığımı sorar gibi sorduğunu fark ettim. "Akşam aradığın için teşekkürler, doğum günümü kutlamak istemiştin herhalde," dedim ben de, "Çengelköy'de oturan tek çalışanımız olduğunu söylediğin Kıvanç da işten ayrıldığına göre, güzergâhı değiştirmek gayet mantıklı!" der gibi…

Bu adamın yüzüne vurmak değil, kusmak istiyorum artık!

Yeşim'in eteği çıldırttı beni, bu kadını becermem şart! Söz konusu şiddetli arzuyu ancak ve ancak çekerek savuşturabileceğimden, ofis otuz birimi, sonsuz bacaklarını mıncıklarken yüzümün alacağı hali gözümün önüne getirmekten hiç korkmadan, ihtiras dolu bir vurdumduymazlıkla çektim. Bazen, bir kadınla yatmanın zevkini zihnen de olsa tadabilmek için değil de, o kadınla seviştikten hemen sonra içine gireceğimden emin olduğum o soğuk isteksizliği hissedebilmek için otuz bir çektiğimi düşündüğüm olur. Bu hastalıklı duruma, otuz birin amaçsal çelişkisi adını veriyorum.

Spor salonunda Dilara'yla karşılaştık. Çok geçmeden Dilek de geldi. Bitişik bisikletlerde pedal çevirirken, acımasız cinayetlerle sonlanacak bir korku filminin henüz başında pikniğe gidiş sahnesindeki karakterler kadar mutlu ve her şeyden habersiz görünmeye çalışıyorduk, birbirimize. Neyse ki Cüneyt yoktu. Bir de o kâbus adamı çekemezdim. Fredy Kruger'ın pençesi varsa onun da çenesi var!

Hiçbir şey yokmuş, hiç olmamış gibi yapma konusunda ustalaşıyor olmam, canımı sıkıyor. O kadar çok şey var ve oldu ki… İşte tam da bu

nedenle Dilara'yı eve davet ettim çıkışta. Dilek'e, "Senin de sıran gelecek," der gibi bakarak… Der gibi bakmak mevzusunda da yapacaklarım vardı hem, artık demenin zamanı gelmişti…

Buz gibi biralarımızdan ilk yudumlarımızı alırken, Dilara'ya evli olduğumu açıkladım. Sakin ve hiç de suçluluk barındırmayan bir ses tonuyla anlattım, Carrie'yi. Yeni işim için İstanbul'a yalnız gelip ön hazırlıkları yapmak istediğimi, eşimin yabancı bir ülkede bir de düzen kurmakla uğraşmasına gönlümün razı olmadığını, bir ay içinde onun da burada olacağını, İstanbul'da bir model ajansı kurmak için New York'ta çalışmalara çoktan başladığını, her şeyi anlattım sırasıyla…

Şoka girmiş insanların dinginliği vardı yüzünde. Konuşmam bitince, itiraflara başladı o da. Beni hiç unutmadığını, geçen yıllar boyunca her erkekte beni aradığını filan anlattı. Ne saçma! Dilek'le bir sohbeti sırasında gelmiş bu fikir aklına, yani bana iş teklifinde bulunmak. Ne kötü bir niyeti, ne de şirketin içinde bulunduğu mali batağa dair bilgisi varmış. Bana yakın olmak istemiş, o kadar! Kadınların, bencilliklerine giydirdikleri bu inceliklerle bezenmiş kılıfı yırtıp bir taraflarına sokasım geldi, onu dinlerken. Bu sevgi ve şefkat dolu anlatışlarıyla, bir katliamı bile aklayabileceklerine olan özgüvenleri de ayrı bir skandal!

Son kez seviştiklerini bilen âşıklara özgü, duyarlı ve kıymet bilen dokunuşlarla başlayan sevişmemiz, ikinci sınıf bir porno filmini aratmayacak sıradanlıklarla sürdü kanepede. Yüzüne her boşalışımda, yaptığı saçmalığın cezasını tam olarak verememiş olmanın eksikliğini duydum içimde.

Gittiğinde hafiflemiş hissettim kendimi. Nedenini bile sorgulamadım…

Günü, Dilek'in pedal çevirirken biçimden biçime giren kararsız memelerinin, gerçekteki kusursuz yuvarlaklığını düşünerek attığım temiz bir otuz birle bitiriyorum.

25

27 eylül 2011, salı

Verimli bir gündü. Der gibi bakmak ve yok saymak konularındaki sıkıntılarımı bir bir çözüyorum…

Sabah otuz birim telaşsız ve terapikti. Kazım'ı arayıp beklememesini, ofise taksiyle gideceğimi söyledim. Salona geçip müzik dinledim, ilk kahvemi içerken. Aklıma Maria'nın egzotik kalçaları gelmiş, çıkmak bilmemişti. Bir yandan Strauss'un Mavi Tuna'sında, diğer yandan, o muhteşem bacaklarıyla beni anaç bir sarmaşık gibi korumasına alan Maria'da oluyordu, odaklanmam. Rahat bıraktım zihnimi, bir salıncak gibi ondan ona aktı durdu. Lunaparktaydım sanki. Sağ elimle kahve içip enerji depoluyor, sol elimle de aletime psikanalitik bir seans düzenliyordum. Görkemli ve aromatik bir boşalmayla sonlandı otuz birim. Maria, kadından çok bir meyve olarak kalacaktı bende, onu anladım…

Ofise gider gitmez Tamer'i arayıp, gelmesini rica ettim. Teklifine alacağından emin olduğu olumlu yanıtı bir an evvel duymak istediğine kuşku duymadım, yarım saat bile geçmeden karşımda dikildiğini görünce.

Yanıt vermedim oysa, sorusuna. Kısa bir cümleyle istifa ettiğimi açıkladım. Sesimdeki kararlılığı fark etmiş olacak, ısrar etmedi. Karşılıklı nezakette taviz vermeyen, azılı birer düşman gibiydik, başlarda. Sıra resmî olarak ayrılabilmem için imzalanması gereken belgelere gelince, soylu düşmanlığı, bir sokak satıcısı fırsatçılığına dönüştü bir anda. Gerçek Tamer karşımdaydı işte.

Önce, bu ayki maaşımın ödenmemesinin gerektiğini (başka bir maaşım mı vardı sanki?), şirketini yeterince zarara soktuğumu iddia etti. Suçluyor muydu yalnızca, yoksa bu onun pazarlık etme tarzı mıydı, bilmek dahi istemedim. Ardından, dairemin bu ayki kirasını da (başka bir kira mı vardı sanki?) karşılamam gerekeceğini bildirdi. Karşımda, aniden tavşan deliğine girmiş zavallı bir adam oturuyordu artık, öyle küçülmüştü gözümde. Arsızlaştı, çirkinleşti, ufacık oldu. Hiç şaşırmadım.

Tüm çalışanlarla tek tek vedalaşıp, çıktım ofisten. Stajyer kızdan başka kimsenin gözleri dolu dolu bakmamıştı, ayrılırken. Bunu, onun henüz kirlenmemişliğine verdim. Ne şanslıydı…

Sahilde yürüyüş yaptım. Carrie'yi aradım. Sabahın köründe aradığım için kızdı önce. İşten ayrıldığımı duyunca, sevinçli bir haber almış gibi yapma konusundaki becerikliliğini göstermede kusur etmedi, henüz gözlerini bile tam olarak açamamış olmasına karşın. New York'un bu kadar batıda olması, ilk kez canımı sıkmıştı. Karşımda olmasını istemiştim Carrie'nin, yanı başımda, uyanık, tetikte ve yardıma hazır. Çok güçsüz hissettim kendimi.

Ona hemen gelmesini söyledim, en geç iki hafta içinde burada olmalıydı. Ajansı birlikte kurabilirdik pekâlâ. Hem düzen dediğimiz şey neydi ki, yatacak, yiyecek, boşalacak ve ölecek mekânlarımız olması değil mi? İstanbul'da hepsi vardı…

Eve dönüp, öğleden sonra rakısına uygun bir masa hazırladım kendime. Normal zamanlarda evde içmem olanaksız olduğundan (içerken servis almanın şart olduğu bir içkidir, rakı!), bardağım bile yoktu, hemen tedarik ettim.

Kavun, peynir ve pilakiyle, eksiksiz bir masaya dönmüştü salondaki komik sehpam (Ne bok yiyeceklerini şaşırmış tasarımcılar, basit bir sehpayı bile UFO ya benzetmeyi başarmışlardı doğrusu, bravo!). Bir uzay mekiğinde rakı içiyor gibi hissettim kendimi. New York'ta kurduğum çilingir sofraları geldi aklıma. Hiçbir şey aslına uygun olmasa bile, her bir detayında, Boğaz'daki rakı masalarını andıracak turistik buluşlar gizliydi.

Carrie çok severdi bu içki sofralarını, ya da severmiş gibi yapardı, bilmiyorum. Geldiğinde, ona gerçek bir rakı sofrası kurmalıyım! Gerçekten sevip sevmediğine o zaman karar versin…

Kaçıncı dubleden sonra geldi Yeşim, hatırlamıyorum. Çağırdığımdan bile emin değilim onu. Kendisi gelmiş olabilir. İlk görüştüğümüz gece yapmamı istediği şeyi yaptım ona. Becerdim! Bir aydır giydiği tüm eteklerin cezasını kesmiş oldum böylece. Bir kamera şakasını andıran kârlılık tablolarının, saçma toplantıların, depoculuğun, deniz taşımacılığının, hava kargoda azalmaya yüz tutan kâar oranlarının, hepsinin cezasını Yeşim çekti. Üstelik

hiç de şikâyetçi görünmüyordu, altımda “Daha çok, daha çok!” diye inlerken…

Müthiş bacakları altında ezilirken acıdan çok şehvetten yıprandım. Altındayken, gayda çalıyor gibi hissettim kendimi, bir araba tamircisinin hislerini duymayı ummuş olmalıyım, onu yalarken duyduğum pastoral şaşkınlık, zevkimi onlarca kez katladı.

Elleri hiç boş kalmadı. Çok da zor olmayan bir işlemi, yardım almadan çözemezmiş gibi yapışmış, ayrılmıyordu aletimden, ona hesap makinesi muamelesi yaparak. Ellerine, bacaklarına, kalçasına ve yüzüne ayrı ayrı, özenle boşaldım. Dört işlemden bu günlük bunu anlıyordum…

Bitkin bir durumdayım. Otuz bir için yeterli gücü bulabileceğimi sanmam. Yarın sabahki otuz birimin hayaliyle, huzurlu bir uyku çekmeliyim şimdi. Bunu hak ettim!

Tam yatacakken Carrie aradı. Sabahkine benzer bir konuşma geçti aramızda, bu kez uykulu olan bendim. Biletini almış bile, bir hafta sonra yanımda olacakmış. Onu çok özledim.

26

28 eylül 2011, çarşamba

Abim hastaneye kaldırıldı!

Oysa hiç de fena başlamamıştı, işsizliğimin ilk mesai günü. Carrie'yi, Playmate olmaya karar verdiği gün, Playboy fotoğrafçılarından önce, bana poz vermesi konusunda ikna etmiştim. Güzel ama kullanışsız bir stüdyoya dönüştürdüğümüz salonumuzda, saatler süren bir çekim yapmıştık. Hiçbir ayrıntıyı atlamamaya çalışarak hatırladığım bu çekim, iki sabah otuz birini birden beslemeye yetmişti…

Fincher filmi izlerken Çin yemeği yemek zevkli oluyor. Tam da böyle düşünüyordum, eve istettiğim öğle yemeğimi bitirmek üzereyken. Bahar aradı, abimin dün gece kötüleştiğini, sabah da hastaneye kaldırdıklarını söyledi.

Hastaneye gittiğimde, abimi yarı baygın durumda yatıyor, Bahar'ı da güneşsiz odanın rahatsız bir köşesinde sessizce ağlıyorken buldum.

Gereksiz bir umut ve anlamsız bir korkuyla, doktoruna abimin durumunu sordum. Bir düzine hastalık, bir o kadar hastalık riski saydı. Bağışıklık sistemi çökmüş. Akşama kadar ayrılmadım yanlarından…

Çaresiz her erkeğin yapacağını yaptım, eve geldiğimde. Deliler gibi içmeye başladım!

Bir yükü hafifletmek, bir acıyı ötelemek, bir yazgıyı okunamaz duruma getirmek için üzerini karalamak ister gibi aradım Sezin'i. Eve çağırdım. Çin yemeğinden bile çabuk geldi. Tombul bacakları arasında kendimi, nerede olmak istiyorsam orada buldum. Bir otuz bircinin çöküşü, bu yaşadığım.

Otuz birin, konjonktürel engellerle zevksizleştirildiği, başarısız bir yansıması değil miydi seks, benim için? Her gün bir kadınla yatar oldum. Seks yapamadığı için otuz bire yönelen zavallı erkeklerin tersine, gönül rahatlığıyla çekemediğim için kadınlarla birlikte olmaya başladığımı düşünüp biraz olsun avundum.

‘Kovulduğumu’ duyduğunu söyledi Sezin. Yüzünde hâlâ, dölümün sağladığı doğal bir parlaklık hâkimdi. Üzülmüş. Bense şaşırdım, bu kadar yeni bir olayı öğrenebilmesi, iletişimden çok bir lojistik becerisiydi. Aynı mahareti kargolar konusunda da göstermeli Tamer.

Abi ölme, ne olur ölme!

27

29 eylül 2011, perşembe

Bunun olacağını biliyordum, hem de ilk günden! Sanırım o da biliyordu, suskunluğunu başka türlü açıklayamam.

Sabah erkenden hastaneye gittim. Ölümün bize olan mesafesinden başka, değişen hiçbir şey yoktu. Öğleye kadar Bahar'la oturdum. Birlikte tatsız ve hijyenik bir hastane yemeği yedik. Sonra ayrıldım.

Spor salonuna giderken, Zeynep aradı, stajyer kız. Gerçekten şaşırdım. Bugün işten ayrılmış. Mehmet denen geri zekâlıyla sorunlar yaşamış belli ki. Başka bir firmada devam edeceğini söyledi, stajına. Anlaştığı, Aysun'un genel müdür yardımcısı olduğu lojistik şirketi. Bunu duyduğuma sevindim, kocaman elleriyle Zeynep'i koruyabilir pekâlâ. Ona stajyer kız dememeliyim artık. Olgun ve arzulu bir kadın gibi konuştu benimle. En kısa zamanda görüşmek dileğiyle (!) kapattık telefonu.

Salon ıssızdı. Ne Cüneyt ne başka birisi! Yalnızca Dilek, ürkünç memeleri ve ben vardık, ya da bana öyle geldi. Onu alıp eve çıkarmam çok sürmedi. Üzerimizi bile değişmedik, salondan ayrılırken. Biraz sonra soyunacağımızı biliyorduk. Soyunduk da…

Beklediğimden daha pamuksu bir kıvamı vardı memelerinin. Biçim yönünden hiç şaşırtmadılar. Her avuçladığımda, elimden taşan kısmının daha cazip ve sıkılası olduğunu fark etmem, çıldırtıcı bir doyumsuzluk yaşattı bana. Çok az meme, bu kadar yuvarlak olmayı başarabilmiştir. Önümde, bir geometri sorusu gibi diz çökmüştü. Problemi zorlaştırmaktan başka işe yaramayan bir dış etkenden farksız hissettim kendimi, yüzüne boşalırken. Aynı şey dört kez daha başıma geldi. Karşı mezarlıktaki ışıklar yanmıştı bile, tutkularımızın bedelini ödediğimize dair ortak bir kanıya ulaştığımızı varsaydığımda. Ne tutkusu, aslen bir cezalandırmaydı ona yaptıklarım, gücünü şehvetten çok intikam güdüsünden alan bir hesaplaşma!

Onu giyinirken izledim. Bunun, bir kadına edilebilecek en ağır hakaret olduğunu düşündüğümden olacak, çabuk giyinmesini söyledim. İlk ve son kez bir otuz bir patlattım önünde, aceleyle. Boşalır boşalmaz gitmesini istedim, kibarca. Bunu kocasına da anlatmalı. Kovulmak nasıl bir şey belki öğrenir, şimdilik yanlış durumlar için kullanıyor bu sözcüğü.

“Sapıksın,” dedi bana, ayrılırken.

“Büyük orospusun,” dedim. Hoşuna gitmiş gibi yapmaya çalıştı, salakça. Ne onu ne de eşcinsel kocasını bir kez daha görmeye dayanamam. İkisinden de tiksiniyorum. Hem ayrı ayrı, hem de ikili olarak midemi bulandırıyorlar. Sonraki otuz birlerime malzeme çıkmasını bile istemem, bugün yaşadıklarımdan. Oysa tek amacım buydu eskiden… Ben mi değişiyorum yoksa seks mi?

Bahar’la konuştum, hâlâ hastanedeymiş. Eve gitmesini söyledim ama dinleyeceğini sanmam. Yarın ben kalmalıyım abimle, o zaman gider belki…

28

30 eylül 2011, cuma

Aslı'nın telefonuyla uyandım. Akşam işimin olup olmadığını sormak için aramış. Yoğun bir hafta geçirdiğimi söyledim. İnanmaması için uydurabildiğim tek şey buydu, diğer durumlarda sülük gibi yapışacak. Hem lojistik sektöründeki herkesle yatmak zorunda mıyım?

"Sen bilirsin," dedi, göğsünün derinliklerinden gelen ahşap bir sesle. Bir şeyin güzel sayılabilmesi için, yararlılığı aşması yetmiyor, plansız da olmalı. Ne bu, konser bileti mi alıyor sabah sabah!

Kahvemi içtikten sonra çıktım evden. Hastaneye gittim. Tahmin ettiğim gibi, Bahar, geceyi abimin odasında geçirmişti. Eve gidip dinlenmesi için zor ikna ettim onu. Akşama kadar abimin yanında bekledim. Hiç gözünü açmadı. Ne gidebiliyor, ne kalabiliyordu sanki, Araf'ta gibiydi.

Abim ne yakışıklı adammış, bugün anladım. Hastalığı, karşısındakiyle arasındaki tüm optik engelleri kaldırarak, yüz hatlarını çıkartıvermişti ortaya. Ona benziyor muyum? Bu haline bile benzemeyi çok isterdim.

Akşama doğru Bahar geldi. Uzanmış ama uyuyamamış. Yıkanıp üstündekileri değiştirmiş en azından, bu da bir şey. Acıyorum ona, eminim ki o da bana acıyor. Sevgi, biraz da bunu gerektiriyor sanki, yani karşındakinin daha iyisine layık olduğuna olan inancının verdiği derin ve sessiz hüznü.

"Sen git şimdi, yarın sabah nöbeti devralırsın yine," dedi. Ağlamamak için kendini güçlükle tutup, her şeye karşın zorla gülümsemeye çalışan bir kadının yüzü kadar muhteşem ne olabilir ki evrende?

Eve gelip şaraba sığındım. Chopin iyi ki var, ya olmasaydı?

Otuz bir günlüğüm acıklı bir hatıra defterine dönüşüyor, farkındayım. Ama tam da bu yönüyle hâlâ terapik ve samimi…

Biraz önce Mehmet aradı. Hemen kapattım telefonu. Adını görmem, duymam bile midemi bulandırmaya yetiyor bu adamın, ağda gibi. Bir daha arayacak olursa, numaramı değiştirmeye karar verdim.

Ne diyordum, evet, Chopin iyi ki var, uyku da…

29

1 ekim 2011, cumartesi

Sabah korkunç bir baş ağrısıyla uyandım. Şarap, önceki akşam birlikte olduğu kişiye anısını unutturmamayı kolaylıkla beceriyor olması bakımından kadınlara benziyor, güzel kadınlara…

Nasıl ve neden olduğunu tam olarak bilmiyorum. Evden hastaneye diye çıkmıştım, ama hemen sonrasında kendimi İstanbul Modern'de buldum. Ölümü mü ertelediğimi sanmıştım, yoksa acılar mı geciksin istemiştim… Yalnızca resim sevgisiyle açıklanamayacak bir durumdu yaşadığım. İkinci sınıf çalışmaları, iyi niyetli de olsalar çekilmez bulduğumdan, gördüğüm tabloları, kötü niyetli ama iyi olmaları bakımından birinci sınıf sayabileceğimi düşündüm müzede dolaşırken. İki saate yakın kalmışım orada. Ey acı, bak işte, biraz olsun beklettim seni, üstelik sanatla!

Hastaneye vardığımda, Bahar'ı abimin doktoruyla konuşuyor buldum. Adamın söyleyecek pek sözü olmasa gerek, karşısındaki kadını anlayışla dinliyor görünmekten başka bir şey yapmıyordu. Uzaktaki izleyici, beyin ölümü gerçekleşen birinin organlarını bağışlaması konusunda, hasta sahibini ikna etmeye çalışan bir doktor sanabilirdi, Bahar'ı, karşısındakinin beyaz önlüğü de olmasa. Anlatıyor, anlatıyor, anlatıyordu…

Abim, "Gitmesin," diye sayıklamış, gece boyu. Uykuda bile olsa konuşabilmesine sevinemedim, söylediğinin benimle ilgili olabileceğini düşünüp.

Değil miydi?

Çok yandı içim, koşarak uzaklaştım, doktor, tansiyon ve nabızla ilgili atladığı kötü haberleri bir bir sıralarken…

Küçücüktüm, çocuktum daha, annemin ölüm haberini aldığımda. Babam, ağır yaralıydı, bir hafta kadar dayanabilmişti o da. Arabaları, bir tırın altında kalmıştı. Babamın şirketine ait bir tır olduğunu düşünmüştüm, çarpıştıklarının. Trajedime, biraz da ironi katmak için mi, kendime acının

yörüngesinde rahat ve güvenli bir yer edinmek için mi, yoksa iyice taçlandırmak için mi, çektiğim ızdırabı, bilmiyorum. Uyduruktan bile olsa, ayrıntısız yapamayan, acının, arttıkça haklılığa dönüştüğünü varsayan bir çocuk aklı işte…

O zamanlar üniversite öğrencisiydi abim. Okulu bırakıp, şirketin başına geçmişti kazadan sonra. İkimiz kalmıştık, hiçbir akrabamız yoktu başka. Şüphesiz iyi dayandık, başarılı bir yaşam sınavı verdik birlikte.

Peki atlattık mı?

Bir günde büyümek zorunda kalanların içinde hep bir çocuk kalıyor. Oyun meraklısı, hayalperest, komik bir çocuk…

Yatakta gördüğüm kişinin, abim mi yoksa babam mı olduğunu karıştırdığım anlar oldu bugün, iki durumda da, parka götürülmek için dikilen sabırsız bir çocuk bekliyor karşılarında, duysalar ya!

Bahar'ı, dinlenmesi için eve yolladım öğleden sonra. Bazı şirket çalışanları ziyarete geldiler abimi, çoğunu tanıyordum. Sohbet ettik biraz. Sektöre yıllarını vermiş, tecrübeli kişilerdi bunlar. Tamer'den kurtulduğuma sevindiklerini, beni en kısa zamanda yanlarında görmek istediklerini söylediler. Raif Bey, yani bu geminin, babamın zamanından beri ikinci kaptanı, abime bu işi öğreten, arka planda tüm şirketi yöneten kişi, pazartesi ofiste olmamı rica etti. Bir öneriden çok, baba dostundan gelen bir talimat olarak aldım, bu daveti.

Çok geçmeden Bahar geldi. Akşama kadar konuştuk, dertleştik odada. Söylediklerimizi abim de duysun istiyorduk. Belki duyuyordu da. Ona evliliğimi, New York'taki yaşamımı, İstanbul'daki son bir ayımı, Carrie'nin yapmayı düşündüğü işi, aklıma geldikçe anlattım. Bir talimat da Bahar'dan geldi, pazartesi işte olmamla ilgili. Ona söz verdim. Abim de duysun diye yüksek sesle verdim, bu sözü. Duyduğuna eminim.

Keşke böyle olmasaydı dönüşüm, diye düşünecek oldum ki, yapamadım. Keşkelerim tükenmiş olmalı…

Eve gelip bira içmeye başladım. Pizza söyledim, biraz gecikti. Tati'nin M.Hulot'suna o kadar ihtiyacım var ki… 'Dayım'ı mı izlesem?

30

2 ekim 2011, pazar

Geç kalktım bugün. Hastaneye vardığımda öğlene geliyordu. Bahar, kötü bir gece geçirdiklerini söyledi. Bu kez sayıklamadan çok, acı dolu inlemeler çıkmış, abimin ağzından. O kadar uyuşturucuya rağmen hâlâ acı çekiyor olması korkunç!

Bütün gün kaldım hastanede. Bahar da gitmedi. Bekliyoruz, neyi ve niçin beklediğimizi kendimize bile itiraf etmeden, yalnızca bekliyoruz…

O günü anlattı Bahar, abimin beni ofisten kovduğu o lanet günü. Çocukları olmamasını hep akıllıca bir seçim olarak görmüştüm. O sabah, kısır olduğunu öğrenmiş abim, hiçbir zaman bir çocuğunun olmayacağını… İşten anlamayan, cahil, ilkel bir patron olduğunu söylemiştim yüzüne, bağıra çağıra. Tartışmanın çıkış nedenini bile hatırlamıyorum. Üzerime yürümüş, “Edepsiz!” demişti bana. Raif Bey olmasa, tokat bile yiyecektim. Asıl ben ne cahilmişim o zamanlar, ah ne cahilmişim! Tamer’e gösterdiğim saygının onda birini çok görmüşüm abime…

Sabaha kadar uyumamış o gece. Bahar ağladığını anlamasın diye erkenden yatağa girmiş, yorgun olduğunu söyleyerek. “Arada hıçkırık sesi geliyordu,” dedi Bahar, bunu der demez sarıldı bana. Bu kez, hıçkırıklarımızı duyan abim olmalıydı…

Öğleden sonra Zeynep aradı yine, stajyer kız! Hoş bir sinema davetinde bulundu. Aramızdaki yaş farkı çirkin sayılamaz, artık yöneticisi de olmadığıma göre, neden reddettim onu? Beynimin derinliklerine işleyen hastane mikrobu değil sadece, bu harika kızla birlikte olmaktan kaçmamın nedeni. Peki ne? Gecenin bir yarısı arayan Meziyet’i eve çağırıp, bağırta bağırta becerdiğime göre, cinsel bir sorunum da olmamalı…

Buldum galiba! Önceleri, yalnızca otuz biri besleyen bir damar olarak algıladığım seks, şimdilerde bir cezalandırma biçimine dönüştü bende. Zeynep’i bu nedenle uzak tutmuş olmalıyım kendimden. O suçsuz…

Günün haberini vermedim! Akşam eve döndüğümde Suna aradı, “Geliyorum,” dedi. Çok başarılı bir şarap getirmiş, öyle başarılı ki, adını bile unutturuyor! Deviriverdik iki şişeyi de. Mehmet’ten ayrılmış, onu müjdeledi. İkidir beni aradığını söylemiş Suna’ya, “Ne zaman arasam şarzı bitiyor!” demiş, şikâyetçi bir tonla.

“İşte bu taşıran damlaydı!” dedi Suna. Gülüştük…

Bir ara tuvalete gitmiştim. Döndüğümde, Suna’yı elinde şarap kadehi, günlüğümü şaşkınlık dolu bir merakla okuyor buldum.

“Bu bir roman!” dedi.

“Bu bir otuz bir günlüğü!” dedim.

“Bunu basmam şart!” dedi.

“Ne kadar işemiş olabilirim ki!” dedim, “daha okumadın bile…”

Uzun süren bir tartışmadan sonra, kabul etmek zorunda kaldım. Anlaşmaya yanaşmamda, şarabın bitmek üzere olmasının da rolü vardı kuşkusuz. Silahsız kalıyordum. Önümüzdeki hafta içinde ona veriyorum defteri. New York ve İstanbul dışındaki tüm özel adları değiştirmesi koşuluyla tabii, kendisininkini bile!

Kitapçıdaki kasiyerin, defteri fazla ince bulduğunu hatırlıyorum. Ne haklıymış. Bir gün daha yazabilirim, o da en fazla.

Kötü harcadım Meziyet’i, bundan böyle uçuş güvenliğinden bahsederken zorlanacağına eminim…

31

3 ekim 2011, pazartesi

O öldü…

Zaten bitmek üzere olan bu deftere ekleyebileceğim her şeyi de alıp, gitti.

Abim gitti! Ne yazabilirim ki daha, sabahtan beri bağıra bağıra ağladığımı mı?

Bu bir otuz bir günlüğüydü. Son notu da eklemeden bitirmemeli… abimle birlikte geçirdiğimiz günleri düşünerek hüngür hüngür ağladığım için bugün otuz bir çekemediğimi de yazmalıyım.